

แผนพัฒนาท้องถิ่น

ปี พ.ศ.๒๕๖๖ -พ.ศ.๒๕๗๐

องค์การบริหารส่วนตำบลดงพญา

อำเภอดอนจาน จังหวัดกาฬสินธุ์

ส่วนที่ ๑

สภาพทั่วไปและข้อมูลพื้นฐาน

การวางแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปีขององค์การบริหารส่วนตำบลดงพุง เป็นการกำหนดทิศทางการพัฒนาในอนาคตขององค์กร โดยกำหนดสถานภาพความต้องการและแนวทางในการดำเนินการเพื่อให้บรรลุเป้าหมายบนพื้นฐานของการรวบรวมและการวิเคราะห์ข้อมูลอย่างเป็นระบบ สอดคล้องกับศักยภาพ ปัญหาและความต้องการของหมู่บ้าน/ชุมชน เพื่อให้การดำเนินการตามกลยุทธ์/แนวทางพัฒนาบรรลุตามเป้าหมาย โดยสามารถแก้ไขปัญหาและตอบสนองความต้องการของหมู่บ้าน/ชุมชนได้อย่างครอบคลุมทุกด้าน การวิเคราะห์สภาพทั่วไปของตำบลดงพุงจึงเป็นข้อมูลพื้นฐานที่มีส่วนในการนำไปสู่กิจกรรมการปฏิบัติให้สอดคล้องกับศักยภาพของพื้นที่ ปัญหาและความต้องการของประชาชนอันจะนำไปสู่การจัดทำงบประมาณต่อไป

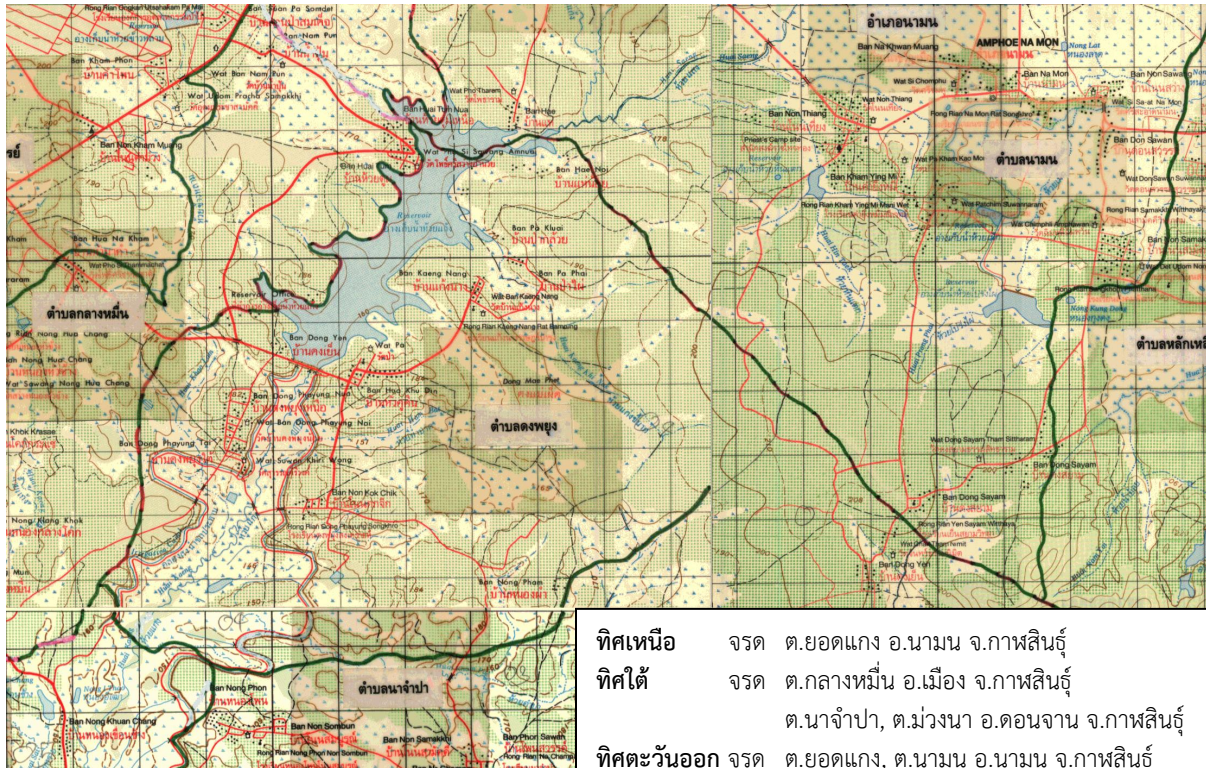
๑. ด้านกายภาพ

๑.๑ ที่ตั้งและประวัติความเป็นมา

(๑) ที่ตั้ง

องค์การบริหารส่วนตำบลดงพุงเป็น ๑ ในจำนวน ๕ ตำบลของอำเภอดอนจาน จังหวัดกาฬสินธุ์ ตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของอำเภอดอนจาน จังหวัดกาฬสินธุ์ ห่างจากอำเภอดอนจาน ๑๕ กิโลเมตร และห่างจากจังหวัดกาฬสินธุ์ ๓๐ กิโลเมตร มีเนื้อที่ ๕๘^๑ ตารางกิโลเมตร หรือ ๓๖,๒๕๐ ไร่ โดยมีอาณาเขตติดกับตำบลใกล้เคียง ดังนี้

^๑ อ้างถึง หนังสือสำนักงานโยธาธิการและผังเมืองจังหวัดกาฬสินธุ์ ที่ กส ๐๐๒๐/๗๖๓ ลงวันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๕๕

ทิศเหนือ	จรด	ต.ยอดแกง อ.นามน จ.กาฬสินธุ์
ทิศใต้	จรด	ต.กลางหมื่น อ.เมือง จ.กาฬสินธุ์ ต.นาจำปา, ต.ม่วงนา อ.ดอนจาน จ.กาฬสินธุ์
ทิศตะวันออก	จรด	ต.ยอดแกง, ต.นามน อ.นามน จ.กาฬสินธุ์ ต.นาจำปา อ.ดอนจาน จ.กาฬสินธุ์
ทิศตะวันตก	จรด	ต.กลางหมื่น อ.เมือง จ.กาฬสินธุ์
ระยะทางห่างจากอำเภอดอนจาน ๑๕ กม.		

(๒) ประวัติความเป็นมา

บ้านดงพุงเดิมชื่อว่า “บ้านโป่งลิง” ประชากรส่วนใหญ่ย้ายมาจากบ้านโคกอีแก้ง ต่อมาได้เปลี่ยนชื่อเป็น “บ้านดงพุง” เนื่องจากบริเวณที่ตั้งหมู่บ้านเต็มไปด้วยผืนป่าที่อุดมสมบูรณ์ เป็นแหล่งอาหารและแหล่งทำมาหากินของชาวบ้าน เปรียบเสมือนมีดง (ป่าไม้) คอยประดับประดอง คำจุนหมู่บ้าน ขึ้นต่อตำบลเชียงเครือ อำเภอหลุบ จังหวัดมหาสารคาม มีนายมา ไร่สังัด ทำหน้าที่กำนัน ต่อมาปี พ.ศ. ๒๔๗๕ เปลี่ยนมาขึ้นกับตำบลม่วงนา อำเภอเมือง จังหวัดกาฬสินธุ์ มีนายเคน ไร่ไสว เป็นผู้ใหญ่บ้านและมีนายโถม มาตรฐาน เป็นกำนัน ต่อมาเมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๕ จึงแยกเป็นตำบลดงพุงอยู่ในความปกครองของอำเภอเมือง จังหวัดกาฬสินธุ์ มีนายประดิษฐ์ แก้วอุดม เป็นผู้ใหญ่บ้าน (เปลี่ยนชื่อหมู่บ้านเป็นบ้านดงพุงใต้ หมู่ที่ ๑) ต่อมาปี พ.ศ. ๒๕๓๙ จึงขึ้นต่อกิ่งอำเภอดอนจาน จังหวัดกาฬสินธุ์ ในเวลาต่อมา นายสำลี เขจรลาภ ทำหน้าที่ผู้ใหญ่บ้าน มีนายทองยุทธ พิกุลหอม เป็นผู้ใหญ่บ้านคนถัดมา ปัจจุบัน มีนายวัชรินทร์ ผลवाद เป็นผู้ใหญ่บ้าน^๒ ได้รับเลือกตั้งเมื่อวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๙

^๒ นายทองยุทธ พิกุลหอม เกษียณอายุ (๖๐ ปี) ในวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ ได้มีการจัดการเลือกตั้งผู้ใหญ่บ้านในวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ ผลการเลือกตั้ง ปรากฏว่า นายวัชรินทร์ ผลवाद ได้รับเลือกให้เป็นผู้ใหญ่บ้าน

เมื่อวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๓๕ **บ้านดงอุดม (หมู่ที่ ๑๒)** แยกออกจากบ้านดงพุงใต้ หมู่ที่ ๑ มีนางสาวเนียม ไร่สรวงเป็นผู้ใหญ่บ้านคนแรก ในปัจจุบัน^๓ มีนายสมจิตร มาตอำพร เป็นผู้ใหญ่บ้าน ได้รับเลือกตั้งเมื่อวันที่ ๘ มกราคม ๒๕๕๖

บ้านดงพุงเหนือ (หมู่ที่ ๒) แยกออกมาจากบ้านดงพุงใต้ หมู่ที่ ๑ เมื่อครั้งแยกเป็นตำบลดงพุง ปี พ.ศ. ๒๕๑๕ นายเคน ไร่สรวง เป็นผู้ใหญ่บ้านและมีนายโถม มาตรพร เป็นกำนัน ต่อมาปี พ.ศ. ๒๕๒๓ นายคำจันทร์ ไร่สรวง เป็นผู้ใหญ่บ้าน พอปลายปี พ.ศ. ๒๕๒๘ นายคำจันทร์ ไร่สรวงได้รับเลือกให้เป็นกำนันคนที่ ๒ ต่อจากนายโถม มาตรพร ปี พ.ศ. ๒๕๔๘ มีนายประกาศิต แสนบุตดี เป็นผู้ใหญ่บ้าน ตั้งแต่วันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๔๘ วาระดำรงตำแหน่ง ๔ ปี ในปัจจุบันมีนายสมาน พิกุลหอม เป็นผู้ใหญ่บ้าน ดำรงตั้งแต่วันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๓

โดยห้วงเวลาปี พ.ศ. ๒๕๒๕ มีการสร้างอ่างเก็บน้ำห้วยแก่งชั้นทำให้แรงงานที่มาก่อสร้างอ่างห้วยแก่งกับชาวบ้านดงพุงเหนือส่วนหนึ่ง แยกออกมาตั้งเป็น**บ้านดงเย็น (หมู่ที่ ๔)** เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๕ โดยมีนายอ่อนจันทร์ มีอามาตย์ เป็นผู้ใหญ่บ้านคนแรก ปัจจุบันนายทองวัน กุไรรัตน์เป็นผู้ใหญ่บ้าน

ต่อมาเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๖ **บ้านดงเจริญ (หมู่ที่ ๑๐)** ได้แยกออกมาจากบ้านดงเย็น หมู่ที่ ๔ โดยมีนายบุญเลี้ยง ไชยเสนาเป็นผู้ใหญ่บ้านคนแรก นายเสถียร บุญรัตน์ เป็นผู้ใหญ่บ้านคนที่ ๒ ในปัจจุบันมีนายสมชาย ภูตองโขบ เป็นผู้ใหญ่บ้าน ดำรงตำแหน่งเมื่อวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๙

บ้านดอนหนองแซง (หมู่ที่ ๓) แยกหมู่บ้านออกเมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๐ มีผู้ใหญ่บ้านคนแรก คือ นายพรพิกุลหอม มีนายสถิต ภารประสพ เป็นกำนันคนที่สาม มีนายบัวผัน ไร่สรวง เป็นผู้ใหญ่บ้านคนที่สาม ปัจจุบันมีนายสมพงษ์ พลาศรีเป็นผู้ใหญ่บ้าน^๔ ดำรงตำแหน่งเมื่อวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๖๑

และเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๔ ได้มีแยกหมู่บ้านออกไปตั้งเป็นหมู่บ้านใหม่ คือ **บ้านคำหอม (หมู่ที่ ๑๑)** โดยมีนายสมาน นันทชัย เป็นผู้ใหญ่บ้านคนแรก ในปัจจุบันมีนายสุทธิ ผลเลขา เป็นผู้ใหญ่บ้าน ดำรงตำแหน่งตั้งแต่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙

บ้านหัวคูดิน (หมู่ที่ ๕) ก่อตั้งเมื่อ ปี พ.ศ. ๒๕๑๑ โดยการนำของนายทา ตะละ, นายนาค นัน อ่างทองและนายล่อง ภูอุทา ซึ่งประชากรบางส่วนอพยพมาจากบ้านดงพุงและบ้านห้วยตูม ต่อมาได้เลือกตั้งผู้ใหญ่บ้านได้ผู้ใหญ่บ้านคนแรก คือ นายล่อง ภูอุทา (พ.ศ. ๒๕๒๑ – ๒๕๔๑) ผู้ใหญ่บ้านคนที่ ๒ คือ นายจิตร การอรุณ (พ.ศ. ๒๕๔๑ – ๒๕๔๖) นางแสงอรุณ ภูเลี้ยงผา เป็นผู้ใหญ่บ้านคนที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๔๖ – ๒๕๕๑) ปัจจุบันมีนายนายอมร พิกุลหอมเป็นผู้ใหญ่บ้าน (พ.ศ. ๒๕๕๑ – ปัจจุบัน)

เมื่อวันที่ ๑๐ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๒๔ คุ่มโนนเมืองทอง ซึ่งเป็นคุ่มหนึ่งของบ้านหัวคูดิน ได้แยกออกมาตั้งเป็น **บ้านโนนเมืองทอง (หมู่ที่ ๘)** มีผู้ดำรงตำแหน่งผู้ใหญ่บ้านคนแรก คือ นายบุญตา พรมรัตน์ คนที่ ๒ คือ

^๓ อ้างถึง ประวัติหมู่บ้านจากแผนชุมชนและคำบอกเล่าของผู้เฒ่าผู้แก่ ข้อมูลปัจจุบัน อ้างอิงถึงปี พ.ศ. ๒๕๕๙ คือ ปีที่จัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปี (พ.ศ. ๒๕๖๑ – ๒๕๖๔)

^๔ นายบัวผัน ไร่สรวง เกษียณอายุ (๖๐ ปี) จึงได้มีการจัดการเลือกตั้งผู้ใหญ่บ้านในวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๖๑

นายเดช ฮางลี คนที่ ๓ คือ นายคำเพียร ไร่สงวน คนที่ ๔ คือ นายไชยวัฒน์ โรจนศิริพงษ์ โดยปัจจุบันมีนายคำเพียร ไร่สงวน เป็นกำนันคนปัจจุบันของตำบลดงพุง

ต่อมาปี พ.ศ. ๒๕๓๖ ได้มีการแยกออกมาตั้งเป็นหมู่บ้านใหม่อีก คือ **บ้านโนนทัน (หมู่ที่ ๑๓)** โดยมีนายคำพันธ์ นันสุวรรณ เป็นผู้ใหญ่บ้านคนแรก นายวาลิน พรหมรัตน์ เป็นผู้ใหญ่บ้านคนที่ ๒ ปัจจุบัน มีนายสมพร ศรีมาตรเป็นผู้ใหญ่บ้าน

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๔ ได้มีชาวบ้านจำนวนหนึ่งย้ายถิ่นฐานมาจากบ้านดงพุงใต้ หมู่ที่ ๑ โดยการนำของนายแอ้ง คงเลิศ, นายคำเบา มาตรพร, นายใส การฟุ้ง, นายโสม ไชยมาลี และนายมี แจ่มสุวรรณ เนื่องจากสภาพแวดล้อมเต็มไปด้วยไม้เบญจพรรณนานาชนิด เช่น ไม้รัง ไม้แดง ไม้จิก เป็นจำนวนมาก จึงตั้งชื่อหมู่บ้านว่า **บ้านโนนกกจิก (หมู่ที่ ๖)** ได้มีการเลือกตั้งผู้ใหญ่บ้านคนแรก คือ นายใส การมั่ง (พ.ศ. ๒๕๒๔ - ๒๕๒๖) จากนั้นมีผู้ใหญ่บ้านลำดับต่อๆ มา คือ นายสุวัฒน์ สุวรรณศรี, นายโสม ไชยมาลี, นายประมวล ผลพันธุ์, นายมนัส ฉันทประเดิม, นายประมวล ผลพันธุ์, นายอำนาจ เวฬุวันใน ปัจจุบันมีนางวรรณา ต้นตะภา เป็นผู้ใหญ่บ้าน ดำรงตำแหน่งเมื่อวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๕๒

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๐ ได้มีประชาชนจากบ้านห้วยตูมอพยพมาแผ้วถางป่าเพื่อทำมาหากิน นำโดยนายแต้ม ภารประสาท, นายสี ไร่สงวน, นายสาน เวียงอินทร์, นายจันทร์ ผกานนท์และนายยศ หันจรัส ส่วนมากมาประกอบอาชีพทำไร่ ทำนา ขณะนั้นยังไม่มีหมู่บ้าน จนกระทั่งมีจำนวน ๒๐ ครัวเรือน จึงได้ตั้งเป็นหมู่บ้าน ชื่อว่า **บ้านแก่งนาง (หมู่ที่ ๗)** เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๑ มีนายยศ หันจรัส เป็นผู้ใหญ่บ้านคนแรก และมีผู้ใหญ่บ้านต่อมาตามลำดับ คือ นายกง พิกุลพงษ์ นายทองใบ ทองเจือ นายอำนาจ พัดเพ็ง และนายศักดิ์ธานีทร์ ศุภภักดิ์ เป็นผู้ใหญ่บ้านคนปัจจุบัน ดำรงตำแหน่งเมื่อวันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๕๕

บ้านป่าไผ่ (หมู่ที่ ๙) เดิมเป็นคุ้มป่าไผ่ ขึ้นการปกครองอยู่กับบ้านแก่งนาง หมู่ที่ ๗ ต่อมาทางฝ่ายปกครองเห็นว่าพื้นที่กั้นดาร ห่างไกลชุมชนขนาดใหญ่และตัวเมือง มักเกิดคดีอาชญากรรม ไม่สะดวกในการพัฒนาและความช่วยเหลือจากภาครัฐ จึงทำให้มีการแยกออกมาตั้งเป็นหมู่บ้านใหม่ ชื่อว่า **บ้านป่าไผ่** เมื่อวันที่ ๑๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๒ มีประชากรอาศัยอยู่ ๓๒ ครัวเรือน มีนายเลื่อน ขวางลำธารเป็นผู้ใหญ่บ้านคนแรก จนถึง พ.ศ. ๒๕๔๓ ได้มีการเลือกผู้ใหญ่บ้านคนที่ ๒ คือ นายโสฬส หาญปัญญา ดำรงตำแหน่งวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๕๖ ปัจจุบันมีนางสาวพรรณ หาญปัญญาเป็นผู้ใหญ่บ้าน^๔ ดำรงตำแหน่งเมื่อวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๖๑

พ.ศ. ๒๕๓๗ มีการจัดตั้งสภาตำบล มีนายคำจันทร์ ไร่ไสว เป็นประธานกรรมการบริหารสภาตำบล ต่อมาทางราชการได้แบ่งพื้นที่การปกครองของอำเภอเมือง จังหวัดกาฬสินธุ์ออกมา โดยตั้งเป็น **กิ่งอำเภอดอนจาน** ตามประกาศกระทรวงมหาดไทยเมื่อวันที่ ๒๖ เดือนมิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๙ โดยมีผลบังคับตั้งแต่วันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๓๙ ตำบลดงพุงจึงอยู่ในการปกครองของกิ่งอำเภอดอนจาน จังหวัดกาฬสินธุ์

สภาตำบลดงพุง กิ่งอำเภอดอนจาน จังหวัดกาฬสินธุ์ ได้ยกฐานะเป็นองค์การบริหารส่วนตำบลดงพุง ตามประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง จัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบล เมื่อวันที่ ๑๖ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๙ ต่อมาในวันที่ ๒๔ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๐ ได้มีพระราชกฤษฎีกายกฐานะกิ่งอำเภอดอนจานขึ้นเป็น **อำเภอดอนจาน**

^๔ นายโสฬส หาญปัญญา เกษียณอายุ (๖๐ ปี) เมื่อวันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๖๑ และได้มีการจัดการเลือกตั้งผู้ใหญ่บ้านในวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๖๑ ปรากฏว่า นางสาวพรรณ หาญปัญญาได้รับเลือกตั้งเป็นผู้ใหญ่บ้าน ด้วยคะแนนเสียง ๗๕ เสียง จากผู้มีสิทธิ ๑๔๘ เสียง (ผู้มีสิทธิทั้งหมด ๑๗๑ เสียง)

โดยมีผลบังคับตั้งแต่วันที่ ๘ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๐ ตำบลดงพุงจึงอยู่ในการปกครองของอำเภอดอนจาน จังหวัดกาฬสินธุ์ ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา

๑.๒ ลักษณะภูมิประเทศ

ภูมิประเทศของตำบลดงพุง ส่วนใหญ่มีลักษณะเป็นลอนคลื่น สภาพเป็นพื้นที่ดอนสลักที่ลุ่ม เป็นลูกขนาด เป็นพื้นที่ที่เหมาะสมสำหรับการเพาะปลูกพืชที่หลากหลาย โดยที่ดอนใช้ทำไร่ ปลูกอ้อย มันสำปะหลัง ส่วนที่ลุ่มเหมาะสำหรับการทำนา บางบริเวณเป็นแหล่งน้ำ เช่น อ่างเก็บน้ำห้วยแกง และมีลำห้วยผ่านตำบลหลายสาย เช่น ลำห้วยข้าวหลาม ลำห้วยทราย ลำห้วยขี้ยาง ลำห้วยเก็ง

๑.๓ ลักษณะภูมิอากาศ

สภาพภูมิอากาศในเขตตำบลดงพุง อำเภอดอนจาน จังหวัดกาฬสินธุ์ เป็นแบบฝนเมืองร้อนเฉพาะฤดู อุณหภูมิสูงสุด ๔๑.๘ องศาเซลเซียสและอุณหภูมิต่ำสุด ๙.๙ องศาเซลเซียส แบ่งฤดูกาลออกเป็น ๓ ฤดู คือ

(๑) ฤดูฝน ปกติจะเริ่มราวเดือนพฤษภาคมถึงต้นเดือนตุลาคม โดยได้รับอิทธิพลจากลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ พัดเอาความชื้นจากทะเลอันดามัน ทำให้เกิดฝนตกชุก มีฝนตกเฉลี่ย ๑,๒๘๓.๖ มิลลิเมตร/ปี

(๒) ฤดูหนาว เริ่มในช่วงกลางเดือนตุลาคมถึงกลางเดือนกุมภาพันธ์ โดยได้รับอิทธิพลจากลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือจากประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

(๓) ฤดูร้อน เริ่มประมาณกลางเดือนกุมภาพันธ์ถึงกลางเดือนเมษายน โดยได้รับอิทธิพลจากลมมรสุมตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งพัดจากทะเลจีนใต้

๑.๔ ลักษณะดิน

เนื่องจากสภาพพื้นที่ของตำบลดงพุงเป็นที่ดอนสลักที่ลุ่ม พื้นที่ดอน ที่มีสภาพพื้นที่เป็นลูกคลื่นจนถึงเนินต่ำ ดินมีลักษณะเป็นดินร่วนหยาบปนทราย ดินมีสีน้ำตาล สีเหลืองหรือแดง ปฏิกริยาดินเป็นกรดจัดมากถึงเป็นกรดปานกลาง การระบายน้ำดีถึงดีปานกลาง ความอุดมสมบูรณ์ต่ำ ใช้ปลูกพืชไร่ต่างๆ เช่น อ้อย ปอ มันสำปะหลัง ข้าวโพด และถั่ว บางแห่งมีสภาพเป็นป่าละเมาะหรือทุ่งหญ้าธรรมชาติ

ส่วนดินพื้นที่ลุ่ม มีลักษณะเป็นดินร่วนหยาบและดินร่วนเหนียวปนทราย เกิดจากวัสดุต้นกำเนิดดินพวกตะกอนลำน้ำหรือจากการสลายตัวผุพังแล้วถูกเคลื่อนย้ายมาทับถมกัน พบในบริเวณที่ราบเรียบหรือค่อนข้างราบเรียบ ส่วนใหญ่มีน้ำแช่ขังในช่วงฤดูฝน การระบายน้ำค่อนข้างเลว ดินมีสีเทาหรือสีน้ำตาลปนเทา ปฏิกริยาดินเป็นกรดจัดมากถึงเป็นกลาง ส่วนใหญ่ในฤดูฝนใช้ปลูกข้าว บางแห่งใช้ปลูกพืชไร่ หรือไม้ยืนต้น แต่มีปัญหาเรื่องการแช่ขังของน้ำในฤดูฝน

๑.๕ ลักษณะของแหล่งน้ำ

ตำบลดงพุงแม้ไม่มีแม่น้ำที่สำคัญไหลผ่าน แต่ยังคงถือว่าอยู่ในเขตพื้นที่ลำน้ำปาวฝั่งซ้าย มีแหล่งน้ำธรรมชาติที่สำคัญไหลผ่าน ได้แก่ ลำห้วยแกง ลำห้วยข้าวหลาม ลำห้วยทราย ลำห้วยขี้ยาง และหนองน้ำต่างๆ เช่น หนองไม้ตาย (หนองสิม) หนองผักพวย หนองอีสานเขียว หนองเก็ง เป็นต้น ซึ่งลำห้วยและหนองน้ำเหล่านี้แม้ว่า ในฤดูฝนจะมีน้ำมาก (ปริมาณฝนในช่วงฤดูฝนทั้งสิ้น ๑,๒๘๓.๐๐ มิลลิเมตร) แต่ด้วยสภาพพื้นที่ที่มีความชันทำให้น้ำไหลแรงและล้นเข้าท่วมพื้นที่ทำการเกษตร แต่ในฤดูแล้งกลับไม่มีน้ำเพียงพอที่จะทำการเกษตร (ปริมาณฝนในช่วงฤดูแล้งทั้งสิ้น ๑๒๑.๐๐ มิลลิเมตร)

นอกจากแหล่งน้ำตามธรรมชาติแล้ว ตำบลดงพุงยังมีแหล่งน้ำที่สร้างขึ้น ได้แก่ อ่างเก็บน้ำห้วยแก่ง มีพื้นที่รับประโยชน์ จำนวน ๒,๔๐๐ ไร่ อยู่ใน การดูแลของฝ่ายส่งน้ำและบำรุงรักษาที่ ๑ อ่างเก็บน้ำห้วยแก่ง สำนักงานชลประทานที่ ๖ โครงการชลประทานจังหวัดกาฬสินธุ์^๖ ซึ่งจะรองรับน้ำที่ไหลลงมาจากตำบลยอดแก่ง ลำห้วยชัยงาม ลำห้วยแก่ง ถือเป็นแหล่งน้ำสำคัญที่ประชาชนใช้ในการทำการเกษตร การประมงพื้นบ้านและการอุปโภค (ผลิตน้ำประปาหมู่บ้าน) แต่เนื่องจากอ่างเก็บน้ำห้วยแก่งต้องรับน้ำที่ไหลมาจากลำห้วยดังกล่าวข้างต้น ทำให้น้ำจะมีความขุ่นมากในฤดูฝน ส่งผลต่อคุณภาพน้ำประปาด้วย

ส่วนน้ำใต้ดิน (น้ำบาดาล) จากข้อมูลการให้น้ำของชั้นน้ำบาดาล (Groundwater Yield) ของแผนที่น้ำบาดาล^๗ พบว่า ชั้นน้ำบาดาลส่วนใหญ่ในพื้นที่ลำน้ำปาวฝั่งซ้ายให้น้ำที่อัตรา ๒-๑๐ ลูกบาศก์เมตร/ชั่วโมง ส่วนใหญ่อยู่ในชั้นหินอุ้มน้ำชุดโคกกรวด

๑.๖ ลักษณะของไม้และป่าไม้

ป่าไม้ในตำบลดงพุงมักจะเป็นป่าประเภทป่าโคกสลับกันไปกับป่าเบญจพรรณหรือป่าทุ่ง ลักษณะทั่วไปเป็นป่าโปร่ง พื้นที่ป่าไม้ไม่รกทึบ มีต้นไม้ขนาดเล็กและขนาดกลาง และมีไม้ไผ่ชนิดต่างๆ ขึ้นอยู่มาก มีอยู่ทั่วไปตามที่ราบหรือตามเนินเขา ไม้เด่นประกอบด้วยไม้ในวงศ์ยาง^๘ (Dipterocarpaceae) เช่น ไม้ยางนา ไม้เต็ง ฤดูแล้งจะผลัดใบ อาจมีไฟป่าเกิดขึ้น เนื่องจากมีปัจจัยกำหนดที่เกี่ยวข้องกับความแห้งแล้ง ในพื้นที่ที่มีความแห้งแล้งจัด กักเก็บน้ำได้เร็ว เช่น บนสันเนิน

^๖ โครงการชลประทานกาฬสินธุ์ มีงานส่งน้ำและบำรุงรักษา ๔ ฝ่าย คือ (๑) ฝ่ายส่งน้ำและบำรุงรักษาที่ ๑ รับผิดชอบงานส่งน้ำและบำรุงรักษาในเขต อ.เมือง อ.กมลาไสย อ.ร่องคำ อ.ห้วยผึ้ง และ อ.ดอนจาน มีอ่างเก็บน้ำขนาดกลาง ๔ แห่ง คือ อ่างเก็บน้ำห้วยสีทน อ่างเก็บน้ำห้วยแก่ง อ่างเก็บน้ำร่องเกษตรและอ่างเก็บน้ำห้วยโพธิ์ (๒) ฝ่ายส่งน้ำและบำรุงรักษาที่ ๒ รับผิดชอบงานส่งน้ำและบำรุงรักษาในเขต อ.ภูผินารายณ์ อ.นามน และ อ.ห้วยผึ้ง มีอ่างเก็บน้ำขนาดกลาง ๔ แห่ง คือ อ่างเก็บน้ำห้วยผึ้ง อ่างเก็บน้ำห้วยฝาง อ่างเก็บน้ำห้วยสะทุดและอ่างเก็บน้ำห้วยจุมจัง (๓) ฝ่ายส่งน้ำและบำรุงรักษาที่ ๓ รับผิดชอบงานส่งน้ำและบำรุงรักษาในเขต อ.ยางตลาด อ.ห้วยเม็ก อ.ท่าคันโท และ อ.หนองกุงศรี มีอ่างเก็บน้ำขนาดกลาง ๕ แห่ง คือ อ่างเก็บน้ำบึงอร่าม อ่างเก็บน้ำหนองหมาจอก อ่างเก็บน้ำหนองหญ้าม้า อ่างเก็บน้ำห้วยวังลิ้นฟ้าและอ่างเก็บน้ำหนองบ้านสา (๔) ฝ่ายส่งน้ำและบำรุงรักษาที่ ๔ รับผิดชอบงานส่งน้ำและบำรุงรักษาในเขต อ.เขาวง อ.สหัสขันธ์ อ.สมเด็จ อ.คำม่วง อ.สามชัย และ อ.นาคู มีอ่างเก็บน้ำขนาดกลาง ๔ แห่ง คือ อ่างเก็บน้ำห้วยมะโน อ่างเก็บน้ำห้วยสายนาเวียง อ่างเก็บน้ำห้วยจวน และอ่างเก็บน้ำห้วยสังเคียบ

^๗ อ้างถึง งานศึกษาความเหมาะสม (Feasibility Study : FS) ของโครงการระบบเครือข่ายน้ำในพื้นที่ภูผิติน้ำ ๑๙ พื้นที่ (พื้นที่ ๑๓ : ลำปาวฝั่งซ้าย) กรมทรัพยากรน้ำ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

^๘ พันธุ์ไม้วงศ์นี้ส่วนมากเป็นไม้ต้นขนาดใหญ่และมีคุณค่าทางเศรษฐกิจมากอีกวงค์หนึ่ง ลำต้นมักมีขนหรือน้ำยาง มีกลิ่นเฉพาะตัว พบทั่วไปทั้งในที่แห้งแล้งและในป่าดงดิบ

ยุทธศาสตร์องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ในการจัดทำยุทธศาสตร์การพัฒนาระดับการบริหารส่วนตำบลดงพญา ได้นำกรอบการพัฒนาประเทศไทย ตามแผนยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๕-๒๕๗๐) นโยบายของรัฐบาล แผนพัฒนาภาค แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลาง (ร้อยแก่นสารสินธุ์ : ร้อยเอ็ด ขอนแก่น มหาสารคาม กาฬสินธุ์) แผนพัฒนาจังหวัดกาฬสินธุ์ กรอบยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดกาฬสินธุ์และนโยบายการพัฒนาของผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบลดงพญา มาใช้ในการกำหนดทิศทางการพัฒนาให้เชื่อมโยงสอดคล้องกับบริบทศักยภาพและความต้องการของประชาชน ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลดงพญา โดยมีสาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. ความสัมพันธ์ระหว่างแผนพัฒนาระดับมหภาค

๑.๑ แผนยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๗๙)

ภายหลังผลประชามติเมื่อวันที่ ๗ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๙ “ยุทธศาสตร์ชาติ” จะเป็นกรอบอย่างหนึ่งในการจัดทำนโยบายและการจัดสรรงบประมาณของรัฐบาลชุดต่อไป เช่น

มาตรา ๖๕ รัฐพึงจัดให้มียุทธศาสตร์ชาติเป็นเป้าหมายการพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืนตามหลักธรรมาภิบาลเพื่อใช้เป็นกรอบในการจัดทำแผนต่างๆ ให้สอดคล้องและบูรณาการกันเพื่อให้เกิดเป็นพลังผลักดันร่วมกันไปสู่เป้าหมายดังกล่าว

การจัดทำ การกำหนดเป้าหมาย ระยะเวลาที่จะบรรลุเป้าหมาย และสาระที่พึงมีในยุทธศาสตร์ชาติ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กฎหมายบัญญัติ ทั้งนี้ กฎหมายดังกล่าวต้องมีบทบัญญัติเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมและการรับฟังความคิดเห็นของประชาชนทุกภาคส่วนอย่างทั่วถึงด้วย

ยุทธศาสตร์ชาติ เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

มาตรา ๒๗๕ ให้คณะรัฐมนตรีจัดให้มีกฎหมายตามมาตรา ๖๕ วรรคสอง ให้แล้วเสร็จภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันประกาศใช้รัฐธรรมนูญนี้ และดำเนินการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ ให้แล้วเสร็จภายในหนึ่งปี นับแต่วันที่กฎหมายดังกล่าวใช้บังคับ

แผนยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี มีสาระสำคัญ สรุปได้ดังนี้

วิสัยทัศน์ :

ประเทศมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศพัฒนาแล้ว
ด้วยการพัฒนาตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

หรือเรียกได้ว่าเป็นคติพจน์ประจำชาติว่า “มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน” ทั้งนี้วิสัยทัศน์ดังกล่าวจะต้องสนองตอบต่อผลประโยชน์ของชาติ อันได้แก่ การมีเอกราช อธิปไตย และบูรณาการแห่งอำนาจรัฐ การดำรงอยู่อย่างมั่นคง ยั่งยืนของสถาบันหลักของชาติ การดำรงอยู่อย่างมั่นคงของชาติและประชาชนจากภัยคุกคามทุกรูปแบบ การอยู่ร่วมกันในชาติอย่างสันติสุขเป็นปึกแผ่น มีความมั่นคงทางสังคมท่ามกลางพหุสังคมและการมีเกียรติและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ความเจริญเติบโตของชาติ ความเป็นธรรมและความอยู่ดีมีสุขของประชาชน ความยั่งยืนของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ความมั่นคงทางพลังงานและอาหาร

ประเด็นยุทธศาสตร์ :

ในการที่จะบรรลุวิสัยทัศน์และทำให้ประเทศไทยพัฒนาไปสู่อนาคตที่พึงประสงค์นั้น จำเป็นต้องมีการวางแผนและกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาในระยะยาว และกำหนดแนวทางการพัฒนาของทุกส่วนให้ขับเคลื่อนไปในทิศทางเดียวกัน เพื่อถ่ายทอดแนวทางการพัฒนาสู่การปฏิบัติในแต่ละช่วงเวลาอย่างต่อเนื่องและมีบูรณาการ สร้างความเข้าใจถึงอนาคตของประเทศไทยร่วมกัน และเกิดการรวมพลังของทุกภาคส่วนในสังคมทั้งประชาชน เอกชน ประชาสังคม ในการขับเคลื่อนการพัฒนาเพื่อบรรลุวิสัยทัศน์ “ประเทศมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศพัฒนาแล้ว ด้วยการพัฒนาตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” นำไปสู่การพัฒนาให้คนไทยมีความสุขและตอบสนองต่อการบรรลุซึ่งผลประโยชน์แห่งชาติ ในการที่จะพัฒนาคุณภาพชีวิต สร้างรายได้ระดับสูง เป็นประเทศพัฒนาแล้ว และสร้างความสุขของคนไทย สังคมมีความมั่นคง เสมอภาคและเป็นธรรม ประเทศสามารถแข่งขันได้ในระบบเศรษฐกิจ จึงกำหนดยุทธศาสตร์ชาติที่จะใช้เป็นกรอบแนวทางการพัฒนาในระยะ ๒๐ ปีต่อจากนี้ไป ดังนี้

ยุทธศาสตร์ที่ ๑ : ด้านความมั่นคง

กลยุทธ์

(๑) เสริมสร้างความมั่นคงของสถาบันหลักของชาติ และการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข สร้างจิตสำนึกของคนในชาติให้มีความจงรักภักดี และธำรงรักษาสถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์

(๒) ปฏิรูปกลไกการบริหารประเทศและพัฒนาความมั่นคงทางการเมือง จัดคอร์รัปชัน สร้างความเป็นธรรม ลดความเหลื่อมล้ำ กระจายอำนาจและสร้างความเชื่อมั่นในกระบวนการยุติธรรม

(๓) ป้องกันและแก้ไขการก่อความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้เน้นเสริมสร้างกระบวนการสันติสุขและแนวทางสันติวิธี จัดความขัดแย้ง ลดความรุนแรง ตามแนวทาง “เข้าใจ เข้าถึง พัฒนา”

(๔) บริหารจัดการชายแดน โดยพัฒนาความร่วมมือเป็นหุ้นส่วนยุทธศาสตร์ความมั่นคงร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้าน พัฒนาพื้นที่ชายแดน พื้นที่ศักยภาพตรวจคนเข้าเมือง เสริมสร้างความสัมพันธ์ด้านวัฒนธรรม เร่งรัดจัดทำหลักเขตแดน แก้ไขปัญหาพื้นที่ทับซ้อน และการลักลอบเข้าเมือง

(๕) การพัฒนาระบบ กลไก มาตรการและความร่วมมือระหว่างประเทศทุกระดับ และรักษาคุณภาพความสัมพันธ์กับประเทศมหาอำนาจ เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาภัยคุกคามข้ามชาติ ลดผลกระทบจากภัยก่อการร้าย และเสริมสร้างความมั่นคงทางเทคโนโลยีสารสนเทศและไซเบอร์

(๖) การพัฒนาเสริมสร้างศักยภาพกองทัพ ปรับโครงสร้างกำลังและยุทธโธปกรณ์ที่เหมาะสม พัฒนาระบบข่าวกรองให้มีประสิทธิภาพ การฝึกกำลังป้องกันประเทศ การรักษาความสงบเรียบร้อยภายในประเทศ พร้อมสร้างความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านและมิตรประเทศ

(๗) รักษาความมั่นคงของฐานทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และปกป้องรักษาผลประโยชน์แห่งชาติทางทะเล การพัฒนาระบบการเตรียมพร้อมแห่งชาติและระบบบริหารจัดการภัยพิบัติ รักษาความมั่นคงของฐานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม รวมทั้งเสริมสร้างความมั่นคงทางอาหารและพลังงาน

(๘) การปรับกระบวนการทำงานของกลไกที่เกี่ยวข้องจากแนวคิดสู่แนวระนาบมากขึ้น กำหนดปรับแก้กฎหมายให้เอื้อต่อการดำเนินงาน และให้ความสำคัญกับการติดตามประเมินผลเป็นระยะๆ และต่อเนื่อง

ยุทธศาสตร์ที่ ๒ : ด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน (Growth and Competitiveness)

กลยุทธ์

(๑) การพัฒนาสมรรถนะทางเศรษฐกิจ รักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจและสร้างความเชื่อมั่น ส่งเสริมการค้าและการลงทุน พัฒนาสู่ชาติการค้า

(๒) การพัฒนาภาคการผลิตและบริการ เสริมสร้างฐานการผลิตภาคเกษตรให้เข้มแข็ง ยั่งยืน เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของภาคเกษตร โดยอาศัยองค์ความรู้ทางวิชาการเกษตร เทคโนโลยีและนวัตกรรม ส่งเสริมเกษตรกรรายย่อยให้ปรับไปสู่รูปแบบเกษตรยั่งยืนที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและเกื้อกูลระบบนิเวศมากขึ้น พัฒนาศักยภาพอุตสาหกรรม พัฒนาอุตสาหกรรมส่งออกที่มีศักยภาพสูง การสร้างรายได้จากการท่องเที่ยว โดยการพัฒนากลุ่มเมืองท่องเที่ยวและผลักดันให้ไทยเป็นศูนย์กลางท่องเที่ยวเชิงสุขภาพและเป็นศูนย์กลางการให้บริการสุขภาพ

(๓) การพัฒนาผู้ประกอบการและเศรษฐกิจชุมชน พัฒนาทักษะและองค์ความรู้ผู้ประกอบการยกระดับผลิตภาพแรงงาน พัฒนาวិสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) สู่สากล ให้มีการรวมกลุ่มคลัสเตอร์ที่เข้มแข็ง ยกระดับศักยภาพของสินค้าหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP) พัฒนาวิสาหกิจชุมชนและสหกรณ์เพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชนและกลุ่มประชาชน/เกษตรกรในชุมชน

(๔) การพัฒนาพื้นที่เศรษฐกิจพิเศษและเมือง พัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษชายแดน พื้นที่เศรษฐกิจบริเวณชายฝั่งทะเลตะวันออก (ESB) และพัฒนาระบบเมืองศูนย์กลางความเจริญ

(๕) การลงทุนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ด้านการขนส่ง ด้านความมั่นคงและพลังงาน ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร และการวิจัยและพัฒนา

(๖) การเชื่อมโยงกับภูมิภาคและเศรษฐกิจโลก สร้างความเป็นหุ้นส่วนการพัฒนา กับประเทศในอนุภูมิภาค ภูมิภาค และนานาชาติ ส่งเสริมให้ไทยเป็นฐานของการประกอบธุรกิจ ส่งเสริมบทบาทเป็นผู้ประสานประโยชน์ในการเชื่อมโยงและถ่วงดุลระหว่างกลุ่มอำนาจต่างๆ และแก้ไขปัญหาความแตกต่างทางเศรษฐกิจของประเทศในภูมิภาค

ยุทธศาสตร์ที่ ๓ : ด้านการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพคน

กลยุทธ์

- (๑) พัฒนาศักยภาพคนตลอดช่วงชีวิตให้สนับสนุนการเจริญเติบโตของประเทศ
- (๒) การยกระดับการศึกษาและการเรียนรู้ให้มีคุณภาพ เท่าเทียมและทั่วถึง
- (๓) ปลูกฝังระเบียบวินัย คุณธรรม จริยธรรม ค่านิยมที่พึงประสงค์
- (๔) การสร้างเสริมให้คนมีสุขภาวะที่ดี
- (๕) การสร้างความอยู่ดีมีสุขของครอบครัวไทย ให้เอื้อต่อการพัฒนาคน

ยุทธศาสตร์ที่ ๔ : ด้านการสร้างโอกาสความเสมอภาคและเท่าเทียมกันทางสังคม

กลยุทธ์

- (๑) สร้างความมั่นคงและการลดความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจและสังคม
- (๒) พัฒนาระบบบริการและระบบบริหารจัดการสุขภาพ
- (๓) มีสภาพแวดล้อมและนวัตกรรมที่เอื้อต่อการดำรงชีวิตในสังคมสูงวัย
- (๔) สร้างความเข้มแข็งของสถาบันทางสังคม ทูทางวัฒนธรรมและความเข้มแข็งของชุมชน
- (๕) พัฒนาการสื่อสารมวลชนให้เป็นกลไกในการสนับสนุนการพัฒนา

ยุทธศาสตร์ที่ ๕ : ด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

กลยุทธ์

(๑) จัดระบบ อนุรักษ์ ฟื้นฟูและป้องกันการทำลายทรัพยากรธรรมชาติ

(๒) วางระบบบริหารจัดการน้ำให้มีประสิทธิภาพทั้ง ๒๕ ลุ่มน้ำ เน้นการปรับระบบการบริหารจัดการอุทกภัยอย่างบูรณาการ

(๓) การพัฒนาและใช้พลังงานที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมในทุกภาคเศรษฐกิจ

(๔) การพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศและเมืองที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

(๕) การรับมือและปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ การร่วมลดปัญหาโลกร้อนและปรับตัวให้พร้อมกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

- (๖) การใช้เครื่องมือทางเศรษฐศาสตร์และนโยบายการคลังเพื่อสิ่งแวดล้อม

ยุทธศาสตร์ที่ ๖ : ด้านการปรับสมดุลและพัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐ

กลยุทธ์

- (๑) การเพิ่มประสิทธิภาพภาครัฐ โดยการปรับโครงสร้างระบบราชการ บทบาท ภารกิจของหน่วยงานภาครัฐ ให้มีขนาดที่เหมาะสม สามารถตอบสนองการเปลี่ยนแปลงและความต้องการของประชาชนได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ
- (๒) การวางระบบบริหารราชการแบบบูรณาการการจัดการเชิงพื้นที่
- (๓) การบริหารจัดการข้อมูลและบูรณาการองค์ความรู้ในภาคราชการ การพัฒนาระบบบริหารจัดการกำลังคนและพัฒนาบุคลากรภาครัฐ พัฒนาระบบการให้บริการประชาชนของหน่วยงานภาครัฐ ปรับปรุงการบริหารจัดการรายได้และรายจ่ายของภาครัฐ

๑.๒ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔)

การพัฒนาประเทศในระยะ ๕ ปี ของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ ให้สามารถก้าวข้ามความท้าทายที่เป็นอุปสรรคต่อการบรรลุเป้าหมายตามยุทธศาสตร์ชาติ จำเป็นจะต้องเร่งแก้ไขจุดอ่อนและข้อจำกัด ของประเทศที่มีอยู่เดิม รวมทั้งเพิ่มศักยภาพในการรับมือกับความเสี่ยงสำคัญที่มาจากการเปลี่ยนแปลงของ บริบททั้งจากภายนอกและภายใน ตลอดจนการเสริมสร้างความสามารถในการสร้างสรรค์ประโยชน์จากโอกาส ที่เกิดขึ้นได้อย่างเหมาะสมและทันทั่วทั้งด้วยเหตุนี้ การกำหนดทิศทางการพัฒนาประเทศในระยะของ แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อ พลิกโฉมประเทศไทยสู่ “สังคมก้าวหน้า เศรษฐกิจสร้างมูลค่า อย่างยั่งยืน” ซึ่งหมายถึงการสร้างการเปลี่ยนแปลงที่ครอบคลุมตั้งแต่ระดับโครงสร้าง นโยบาย และกลไก เพื่อมุ่ง เสริมสร้างสังคมที่ก้าวหน้า พลวัตของโลก และเกื้อหนุนให้คนไทยมีโอกาสที่จะพัฒนาตนเองได้อย่าง เต็มศักยภาพ พร้อมกับการยกระดับกิจกรรมการผลิตและการให้บริการให้สามารถสร้างมูลค่าเพิ่มที่สูงขึ้น โดยอยู่บนพื้นฐานของความยั่งยืนทางสิ่งแวดล้อม เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ข้างต้น แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ จึงได้กำหนดเป้าหมายหลักของ การพัฒนาจำนวน ๕ ประการ ประกอบด้วย

๑. การปรับโครงสร้างภาคการผลิตและบริการสู่เศรษฐกิจฐานนวัตกรรม มุ่งยกระดับ ชีตความสามารถในการแข่งขันของภาคการผลิตและบริการสำคัญ ผ่านการผลักดันส่งเสริมการสร้างมูลค่าเพิ่ม โดยใช้ นวัตกรรม เทคโนโลยี และความคิดสร้างสรรค์ ที่ตอบโจทย์พัฒนาการของสังคมยุคใหม่และเป็นมิตร ต่อสิ่งแวดล้อม พร้อมทั้งให้ความสำคัญกับการเชื่อมโยงเศรษฐกิจท้องถิ่นและผู้ประกอบการรายย่อยกับห่วงโซ่ มูลค่าของภาคการผลิตและบริการเป้าหมาย รวมถึงพัฒนาระบบนิเวศที่ส่งเสริมการค้าการลงทุนและนวัตกรรม

๒. การพัฒนาคนสำหรับโลกยุคใหม่ มุ่งพัฒนาให้คนไทยมีทักษะและคุณลักษณะที่เหมาะสมกับโลกยุคใหม่ ทั้งทักษะในด้านความรู้ ทักษะทางพฤติกรรม และคุณลักษณะตามบรรทัดฐานที่ดีของสังคม และเร่งรัด การเตรียมพร้อมกำลังคนให้มีคุณภาพสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน และเอื้อต่อ การปรับโครงสร้าง

เศรษฐกิจไปสู่ภาคการผลิตและบริการเป้าหมายที่มีศักยภาพและผลิตภาพสูงขึ้น รวมทั้งให้ความสำคัญกับการสร้างหลักประกันและความคุ้มครองทางสังคมที่สามารถส่งเสริมความมั่นคงในชีวิต

๓. การมุ่งสู่สังคมแห่งโอกาสและความเป็นธรรม มุ่งลดความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจและสังคม ทั้งในเชิงรายได้พื้นที่ ความมั่งคั่ง และการแข่งขันของภาคธุรกิจ ด้วยการสนับสนุนช่วยเหลือกลุ่มเปราะบาง และผู้ด้อยโอกาสให้มีโอกาสในการเลื่อนสถานะทางเศรษฐกิจและสังคม กระจายโอกาสทางเศรษฐกิจ และจัดให้มีบริการสาธารณะที่มีคุณภาพอย่างทั่วถึงและเท่าเทียมในทุกพื้นที่ พร้อมทั้งเพิ่มโอกาสในการแข่งขัน ของภาคธุรกิจ ให้เปิดกว้างและเป็นธรรม

๔. การเปลี่ยนผ่านการผลิตและบริการไปสู่วัสดุที่ยั่งยืน มุ่งลดการก่อกมลพิษ ควบคู่ไปกับการผลักดันให้เกิดการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างมีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับขีดความสามารถ ในการรองรับของระบบนิเวศ ตลอดจนลดปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกเพื่อให้ประเทศไทยบรรลุ เป้าหมายความเป็นกลางทางคาร์บอนภายในปี ๒๕๙๓ และบรรลุเป้าหมายการปล่อยก๊าซเรือนกระจกสุทธิ เป็นศูนย์ภายในปี ๒๖๐๘ ๒๑

๕. การเสริมสร้างความสามารถของประเทศในการรับมือกับการเปลี่ยนแปลงและความเสี่ยง ภายใต้บริบทโลกใหม่ มุ่งสร้างความพร้อมในการรับมือและแสวงหาโอกาสจากการเป็นสังคมสูงวัย การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ภัยโรคระบาด และภัยคุกคามทางไซเบอร์ พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและ กลไกทางสถาบันที่เอื้อต่อการเปลี่ยนแปลงสู่ดิจิทัล รวมทั้งปรับปรุงโครงสร้างและระบบการบริหารงานของ ภาครัฐให้สามารถตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงของบริบททางเศรษฐกิจ สังคม และเทคโนโลยีได้อย่างทันเวลา มีประสิทธิภาพ และมีธรรมาภิบาล

โดยตัวชี้วัดและค่าเป้าหมายของแต่ละเป้าหมายหลัก มีดังนี้ เป้าหมายหลัก ตัวชี้วัด สถานะปัจจุบัน ค่าเป้าหมายในปี ๒๕๗๐

๑.การปรับโครงสร้าง ภาคการผลิตและ บริการสู่เศรษฐกิจฐานนวัตกรรม รายได้ประชาชาติต่อหัว ๗,๐๘๗ เหรียญสหรัฐต่อปี (๒๒๗,๐๐๐ บาท) ในปี ๒๕๖๔ ๙,๓๐๐ เหรียญสหรัฐต่อปี (๓๐๐,๐๐๐ บาท)

๒.การพัฒนาคน สำหรับโลกยุคใหม่ ดัชนีความก้าวหน้าของคน (ประกอบด้วยตัวชี้วัดใน ๘ ด้าน ได้แก่ สุขภาพ การศึกษา ชีวิตการงาน รายได้ ที่อยู่อาศัยและสภาพแวดล้อม ชีวิตครอบครัวและชุมชน การคมนาคมและ การสื่อสาร และการมีส่วนร่วม) ๐.๖๕๐๑ (ความก้าวหน้าของคนอยู่ในระดับปานกลาง) ในปี ๒๕๖๓ ๐.๗๒๐๙ (ความก้าวหน้าของคน อยู่ในระดับสูง)

๓.การมุ่งสู่สังคมแห่ง โอกาสและความ เป็นธรรม ความแตกต่างของความ เป็นอยู่ (รายจ่าย) ระหว่างกลุ่มประชากรที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูงสุด ร้อยละ ๑๐ และต่ำสุดร้อยละ ๔๐ ๕.๖๘ เท่า ในปี ๒๕๖๓ ต่ำกว่า ๕ เท่า

๔.การเปลี่ยนผ่าน การผลิตและบริโภค ไปสู่ความยั่งยืน ปริมาณการปล่อย ก๊าซเรือนกระจก ในปี ๒๕๖๒ การปล่อย ก๊าซเรือนกระจก ในภาคพลังงานและ ขนส่ง ลดลงร้อยละ ๑๗ เมื่อเทียบกับ ปริมาณการปล่อย ก๊าซเรือนกระจก ในกรณีปกติ การปล่อย ก๊าซเรือนกระจกโดยรวม (ครอบคลุม ภาคพลังงาน/คมนาคม และขนส่ง/ กระบวนการ ทางอุตสาหกรรม/ การจัดการของเสีย) ลดลงไม่น้อยกว่าร้อยละ ๒๐ เมื่อเทียบกับปริมาณ การปล่อย ก๊าซเรือน กระจกในกรณีปกติ

๕.การเสริมสร้าง ความสามารถของ ประเทศในการ รับมือกับการ เปลี่ยนแปลงและ ความเสี่ยง ภายใต้อิทธิพลของ โลกใหม่ ดัชนีรวมสะท้อนความสามารถในการรับมือกับการเปลี่ยนแปลง ประกอบด้วย ๔ ตัวชี้วัด ย่อย ได้แก่

๑) ชีตความสามารถของ การปฏิบัติตามกฎหมาย ระหว่างประเทศและการเตรียม ความพร้อม ฉุกเฉินด้านสุขภาพ ร้อยละ ๘๕ ในปี ๒๕๖๓ ร้อยละ ๙๐ โดยสมรรถนะหลัก แต่ละด้านไม่ต่ำกว่า ร้อยละ ๘๐ ๒๒ เป้าหมายหลัก ตัวชี้วัด สถานะปัจจุบัน ค่าเป้าหมายในปี ๒๕๗๐

๒) อันดับความเสี่ยงด้านภูมิอากาศ อันดับเฉลี่ย ๕ ปี (๒๕๕๘-๒๕๖๒) เท่ากับ ๓๖.๘ อันดับเฉลี่ย ๕ ปี (๒๕๖๖-๒๕๗๐) ไม่น้อยกว่า ๔๐๑

๓) อันดับความสามารถ ในการแข่งขันด้านดิจิทัล อันดับปีที่ ๓๘ ในปี ๒๕๖๔ อันดับปีที่ ๓๐

๔) อันดับประสิทธิภาพของรัฐบาล อันดับปีที่ ๒๐ ในปี ๒๕๖๔ อันดับปีที่ ๑๕ ทั้งนี้ ตัวชี้วัดและค่า เป้าหมายของแต่ละเป้าหมายหลัก เป็นตัวชี้วัดร่วมที่ต้องการอาศัยการดำเนินงาน จากหลายหมวดหมู่การพัฒนา ประกอบกัน และใช้ในการวัดผลสัมฤทธิ์ของแผนในภาพรวม

๒ หมวดหมู่การพัฒนา เพื่อถ่ายทอดเป้าหมายหลักไปสู่ภาพของการขับเคลื่อนที่ชัดเจนใน ลักษณะของวาระการพัฒนา ที่เอื้อให้เกิดการท างานร่วมกันของหลายหน่วยงานและหลายภาคส่วนในการผลักดัน การพัฒนาเรื่องใด เรื่องหนึ่งให้เกิดผลได้อย่างเป็นรูปธรรม

แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ จึงได้ก าหนดหมวดหมู่การพัฒนา จำนวน ๑๓ หมวดหมู่ ซึ่งเป็นการ บ่งบอกถึงสิ่งที่ประเทศไทยปรารถนาจะ “เป็น” หรือมุ่งหวังจะ “มี” เพื่อสะท้อน ประเด็นการพัฒนาที่มีล าดับ ความส าคัญสูงต่อการพลิกโฉมประเทศไทยสู่ “สังคมก้าวหน้า เศรษฐกิจ สร้างมูลค่าอย่างยั่งยืน”

โดยหมุดหมายทั้ง ๑๓ ประการ แบ่งออกได้เป็น ๔ มิติ ดังนี้

๑ มิติภาคการผลิตและบริการเป้าหมาย หมุดหมายที่ ๑ ไทยเป็นประเทศชั้นนำ ด้านสินค้าเกษตรและเกษตรแปรรูปมูลค่าสูง หมุดหมายที่ ๒ ไทยเป็นจุดหมายของการท่องเที่ยวที่เน้นคุณภาพและความยั่งยืน หมุดหมายที่ ๓ ไทยเป็นฐานการผลิตยานยนต์ไฟฟ้าที่สำคัญของโลก หมุดหมายที่ ๔ ไทยเป็นศูนย์กลางทางการแพทย์และสุขภาพมูลค่าสูง หมุดหมายที่ ๕ ไทยเป็นประตูการค้าการลงทุนและยุทธศาสตร์ทางโลจิสติกส์ที่สำคัญ ของภูมิภาค หมุดหมายที่ ๖ ไทยเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะและอุตสาหกรรม ดิจิทัลของอาเซียน

๒ มิติโอกาสและความเสมอภาคทางเศรษฐกิจและสังคม หมุดหมายที่ ๗ ไทยมีวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เข้มแข็ง มีศักยภาพสูง และสามารถ แข่งขันได้ หมุดหมายที่ ๘ ไทยมีพื้นที่และเมืองอัจฉริยะที่น่าอยู่ ปลอดภัย เดิโตได้อย่างยั่งยืน ๑ ตัวเลขอันดับที่น้อย แสดงถึงระดับผลกระทบจากสภาพอากาศที่สูง ๒๓ หมุดหมายที่ ๙ ไทยมีความยากจนข้ามรุ่นลดลง และมีความคุ้มครองทางสังคมที่เพียงพอ เหมาะสม

๓ มิติความยั่งยืนของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม หมุดหมายที่ ๑๐ ไทยมีเศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำ หมุดหมายที่ ๑๑ ไทยสามารถลดความเสี่ยงและผลกระทบจากภัยธรรมชาติและ การเปลี่ยนแปลง สภาพภูมิอากาศ

๔ มิติปัจจัยผลักดันการพลิกโฉมประเทศ หมุดหมายที่ ๑๒ ไทยมีกำลังคนสมรรถนะสูง มุ่งเรียนรู้ อย่างต่อเนื่อง ตอบโจทย์การพัฒนา แห่งอนาคต หมุดหมายที่ ๑๓ ไทยมีภาครัฐที่ทันสมัย มีประสิทธิภาพ และตอบ โจทย์ประชาชน โดยหมุดหมาย การพัฒนาที่กำหนดขึ้นเป็นประเด็นที่มีลักษณะเชิงบูรณาการที่ครอบคลุมการ พัฒนาตั้งแต่ในระดับต้นน้ำจนถึง ปลายน้ำ และสามารถนำไปสู่ผลพัฒนาทั้งในมิติเศรษฐกิจ สังคม ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ไปพร้อม ๆ กัน ทำให้หมุดหมายแต่ละประการสามารถสนับสนุนเป้าหมายหลักได้มากกว่าหนึ่งข้อ นอกจากนี้ การพัฒนาภายใต้แต่ละหมุดหมายไม่ได้แยกขาดจากกัน แต่มีการสนับสนุนหรือ เอื้อประโยชน์ซึ่งกันและกัน

๑.๓ แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลาง

(ภาพสินธุ์ ขอนแก่น มหาสารคาม ร้อยเอ็ด : ร้อยแก่นสารสินธุ์)

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลาง ประกอบไปด้วยจังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดขอนแก่น จังหวัดมหาสารคาม และจังหวัดร้อยเอ็ด ได้จัดทำแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลาง พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐ ซึ่งมีกรอบแนวคิดการพัฒนาในระยะ ๕ ปี ข้างหน้าโดยพิจารณาจากทั้งยุทธศาสตร์ชาติ นโยบายรัฐบาล ศักยภาพและปัญหาความต้องการของพื้นที่ โดยได้กำหนดเป้าหมายการพัฒนาไว้ว่า โดยมุ่งเป็นกลุ่มจังหวัดที่มีความน่าอยู่และทันสมัย (Smart Cluster) มีเศรษฐกิจแห่งอนาคตที่เติบโตอย่าง

ยั่งยืน ผู้ประกอบการมีขีดความสามารถในการแข่งขันสูง บนพื้นฐานทรัพยากรของกลุ่มจังหวัดโดยใช้ความคิดสร้างสรรค์ เทคโนโลยีและนวัตกรรมในการลงทุนการผลิตสินค้าและบริการมูลค่าสูง ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ทั้งภาคการเกษตร ภาคอุตสาหกรรม และภาคบริการ สามารถตอบสนองเชื่อมโยงความต้องการของตลาดในอนาคตทั้งภายในและภายนอกประเทศได้อย่างโดดเด่น รวมถึงทรัพยากรมนุษย์ ชุมชน และสังคมมีศักยภาพ บนฐานภูมิปัญญาความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรม สามารถพึ่งพาตนเองและมีภูมิคุ้มกันในการจัดการพิบัติภัยในรูปแบบ

ต่างๆ ได้อย่างเท่าทัน ดำรงชีวิตอย่างมีความสุข มีคุณภาพอย่างเท่าเทียมและมีความเป็นสากล โดยมีจุดหมายการพัฒนา ๓ ด้านประกอบด้วย

๑. Future Economy การเติบโตด้วยเศรษฐกิจแห่งอนาคต ประกอบด้วย ๓ ส่วนสำคัญ ได้แก่

๑.๑ การเกษตรแห่งอนาคต ภาคเกษตรของกลุ่มจังหวัดได้รับการปรับโครงสร้างให้เป็นภาคการผลิตที่มีผลตอบแทนสูง ผ่านการยกระดับผลิตภาพ สร้างมูลค่าเพิ่ม ให้สินค้าเกษตร นำ BCG model มาเป็นแนวคิดในการพัฒนาสานกับภูมิปัญญา เทคโนโลยีและนวัตกรรม เริ่มจากพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่สำคัญต่อภาคเกษตร เช่น แหล่งน้ำเพื่อการเกษตร ระบบการตรวจรับรองมาตรฐาน และการพัฒนาระบบโลจิสติกส์ การเกษตร สนับสนุนการพัฒนาเศรษฐกิจชีวภาพและสร้างผู้ประกอบการด้านเกษตรที่สามารถเข้าถึงช่องทางการตลาดที่หลากหลายเพื่อรองรับระบบเศรษฐกิจแห่งอนาคต

๑.๒ การค้าการลงทุนแห่งอนาคต พัฒนาโครงข่ายคมนาคมเชื่อมโยงจังหวัดในกลุ่มจังหวัดและภูมิภาคเป็นศูนย์กลางขนส่งระบบรางในภูมิภาคขับเคลื่อนอุตสาหกรรมระบบรางเพื่อเป็นเครื่องยนต์ใหม่ (New engine) ในการยกระดับรายได้ของกลุ่มจังหวัดให้สูงขึ้น ส่งเสริมด้านการลงทุนในกลุ่มจังหวัดอย่างต่อเนื่อง สร้างการเติบโตในสาขาอุตสาหกรรม การค้าและบริการ กระจายการลงทุนในจังหวัดต่างๆ ตามศักยภาพและความโดดเด่น ส่งเสริมพัฒนาศักยภาพ SMEs ผู้ประกอบการธุรกิจเพิ่งเกิดใหม่ (Start up) และส่งเสริมสนับสนุนการออกแบบระบบนิเวศธุรกิจ (Ecosystems) เพื่อสร้างผู้ประกอบการแห่งอนาคต เร่งปรับเปลี่ยนระบบตลาดมุ่งสู่เศรษฐกิจดิจิทัลอาศัยความได้เปรียบของระบบขนส่งและระบบชำระเงินผ่านธุรกรรมอิเล็กทรอนิกส์ที่มีอัตราการชำระเงินเพิ่มมากขึ้นในปัจจุบัน

๑.๓ สร้างคุณค่าการท่องเที่ยวแห่งอนาคต สร้างภาพลักษณ์การท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัดในฐานะจุดหมายปลายทางการท่องเที่ยว (การท่องเที่ยวที่โดดเด่นของกลุ่มจังหวัดได้แก่การท่องเที่ยวยุคก่อนประวัติศาสตร์ ประเพณีวัฒนธรรม การท่องเที่ยวชุมชน) แหล่งท่องเที่ยวได้รับการดูแลรักษาอย่างยั่งยืน เน้นคุณค่าอย่างเหมาะสม รวมทั้งการสร้างพื้นที่หรือกิจกรรมการท่องเที่ยวใหม่เพื่อตอบสนองทิศทางการท่องเที่ยวในอนาคต เพิ่มมูลค่าและกระจายรายได้การท่องเที่ยวสู่ชุมชนและผู้ประกอบการรายย่อยด้วยการสร้างอัตลักษณ์และการเข้าถึงช่องทางการตลาดที่หลากหลาย

๒. Green Growth การเติบโตบนเศรษฐกิจสีเขียว

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลางได้รับการส่งเสริมเศรษฐกิจชีวภาพ (Bio economy) เศรษฐกิจหมุนเวียน (Circular economy) และเศรษฐกิจสีเขียว (Green economy) มีการพัฒนาระบบกลไก การอนุรักษ์ พื้นฟูและป้องกันการทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม การบริหารจัดการน้ำอย่าง บูรณาการ การพัฒนาเทคโนโลยีสะอาดที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม รวมถึงการส่งเสริมความเป็นเมืองและชุมชน ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เพิ่มพื้นที่สีเขียวในกลุ่มจังหวัดการจัดการของเสีย น้ำเสีย ฝุ่น ควันของกลุ่มจังหวัด ร้อยแก่นสารสินธุ์แบบบูรณาการและจากการที่กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลางมีพื้นที่ประสบ ภัยซ้ำซาก และพื้นที่ที่มีแนวโน้มจะเผชิญกับผลกระทบที่รุนแรงจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ต้อง ได้รับการจัดการให้มีความเสี่ยงลดลงทุกภาคส่วนได้รับการพัฒนาขีดความสามารถในการเตรียมรับมือกับภัย ธรรมชาติและบูรณาการความร่วมมือระหว่างจังหวัดในกลุ่มจังหวัด เพื่อให้เกิดการแก้ไขปัญหาและการ ป้องกันภัยธรรมชาติสาธารณภัยอย่างเป็นรูปธรรม

๓. Social Sustainability สังคมเป็นสุขอย่างยั่งยืน

พัฒนาทรัพยากรมนุษย์ และยกระดับคุณภาพชีวิตในทุกช่วงวัยอย่างเท่าเทียม พัฒนาชุมชน พื้นที่ และเมือง ให้เป็นพื้นที่ที่น่าอยู่สำหรับทุกคน ส่งเสริมความเข้มแข็งของสถาบันครอบครัวและชุมชน บนความท้าทายของ เทคโนโลยี และโรคอุบัติใหม่ พัฒนาระบบการแก้ไขปัญหาทางด้านสาธารณสุข ที่เป็นประเด็นร่วมของกลุ่ม จังหวัด ส่งเสริมการสร้างนวัตกรรมเพื่ออำนวยความสะดวกให้กับผู้สูงอายุ ผู้พิการ ผู้ป่วยเพื่อให้คุณภาพชีวิตดี ขึ้น และส่งเสริมการพัฒนาชุมชน/พื้นที่ เชิงสร้างสรรค์ให้เป็นพื้นที่ที่น่าอยู่สำหรับทุกคน

เป้าหมายและประเด็นการพัฒนากลุ่มจังหวัด

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลาง ประกอบไปด้วยจังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดขอนแก่น จังหวัดมหาสารคาม และจังหวัดร้อยเอ็ด ได้จัดทำแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลาง พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐ ซึ่งมีกรอบแนวคิดการพัฒนาในระยะ ๕ ปี ข้างหน้าโดยพิจารณาจากทั้งยุทธศาสตร์ ชาติ นโยบายรัฐบาล ศักยภาพและปัญหาความต้องการของพื้นที่ โดยได้กำหนด เป้าหมายการพัฒนา ไว้ว่า

“เติบโตด้วยเศรษฐกิจแห่งอนาคต สังคมเป็นสุข สิ่งแวดล้อมยั่งยืน”

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลางในระยะ ๕ ปี (๒๕๖๖ – ๒๕๗๐) เป็นกลุ่มจังหวัด ที่มีความน่าอยู่และทันสมัย (Smart Cluster) มีเศรษฐกิจแห่งอนาคตที่เติบโตอย่างยั่งยืน ผู้ประกอบการมีขีด ความสามารถในการแข่งขันสูง บนพื้นฐานทรัพยากรของกลุ่มจังหวัดโดยใช้ความคิดสร้างสรรค์ เทคโนโลยี และนวัตกรรมในการลงทุนการผลิตสินค้าและบริการมูลค่าสูง ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมทั้งภาคการเกษตร ภาคอุตสาหกรรม และภาคบริการ สามารถตอบสนองเชื่อมโยงความต้องการของตลาดในอนาคตทั้งภายใน และภายนอกประเทศได้อย่างโดดเด่น รวมถึงทรัพยากรมนุษย์ ชุมชน และสังคมมีศักยภาพบนฐานภูมิปัญญา ความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรม สามารถพึ่งพาตนเองและมีภูมิคุ้มกันในการจัดการพิบัติภัยในรูปแบบต่างๆ ได้อย่างเท่าทัน ดำรงชีวิตอย่างมีความสุข มีคุณภาพอย่างเท่าเทียมและมีความเป็นสากล

๑.๔ แผนพัฒนาจังหวัดกาฬสินธุ์ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐)

แผนพัฒนาจังหวัดกาฬสินธุ์ ๕ ปี(พ.ศ. ๒๕๖๖-๒๕๗๐) เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๘ โดยกระบวนการในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดได้ยึดหลักการมีส่วนร่วมของส่วนราชการต่างๆ ภาคเอกชน ภาคประชาสังคมโดยจังหวัดได้แต่งตั้งคณะกรรมการขับเคลื่อนการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัด พ.ศ. ๒๕๖๖ –๒๕๗๐ และแผนปฏิบัติราชการประจำปีของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๖ซึ่งให้เจ้าภาพหลักแต่ละประเด็นการพัฒนาเป็นหน่วยงานบูรณาการโครงการเพื่อให้แผนพัฒนาจังหวัดมีคุณภาพ ตอบสนองนโยบายรัฐบาล ยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี ร่างกรอบแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ ประกอบกับได้มีการใช้กลไกการประสานแผนในพื้นที่ในทุกกระดับ เพื่อแก้ไขปัญหาในมิติเชิงพื้นที่ ตลอดจนได้มีการระดมความคิดเห็นปรึกษาหารือเพื่อรับฟังความคิดเห็นของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียและกลุ่มบุคคลตามมาตรา ๑๙ แห่งพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยได้มีความเห็นชอบตรงกันในการกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดไว้ดังนี้เป้าหมายการพัฒนาจังหวัด “ มั่งคั่งด้วยเกษตรปลอดภัย ท่องเที่ยววิถีใหม่ ไม่ทิ้งใครไว้ข้างหลัง”

ตำแหน่งการพัฒนาจังหวัด มี ๔ เรื่อง ประกอบด้วย

- ๑) อาหารปลอดภัย
- ๒) ข้าวเหนียวเขาวง
- ๓) ผ้าไหมแพรวา และ
- ๔) แหล่งท่องเที่ยวยุคก่อนประวัติศาสตร์

ประเด็นการพัฒนา มี ๔ ประเด็นการพัฒนา ได้แก่

ประเด็นการพัฒนาที่ ๑ : พัฒนาศักยภาพที่มุ่งเน้นการผลิตสินค้าเกษตรและอาหารปลอดภัย

เป้าประสงค์: รายได้ภาคการเกษตรของจังหวัดเพิ่มขึ้น

ประเด็นการพัฒนาที่ ๒ : ยกระดับคุณภาพและรายได้ด้านการท่องเที่ยว และส่งเสริมการค้า การลงทุน และอุตสาหกรรมอาหารปลอดภัย

เป้าประสงค์: ๑) ยกระดับคุณภาพและเพิ่มรายได้จากการท่องเที่ยว

๒) เพิ่มรายได้ผลิตภัณฑ์ OTOP

ประเด็นการพัฒนาที่ ๓ : เพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

เป้าประสงค์: ๑) เพิ่มพื้นที่การกระจายน้ำเพื่อการเกษตร

๒) เพิ่มพื้นที่สีเขียวเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

ประเด็นการพัฒนาที่ ๔ : การพัฒนาทุนมนุษย์ ลดความเหลื่อมล้ำ สร้างสังคมที่มีความมั่นคงและสงบสุข

เป้าประสงค์: ๑) ประชากรของจังหวัดได้รับการพัฒนาทุนมนุษย์ในทุกช่วงวัย

๒) ประชาชนมีความปลอดภัยเกี่ยวกับชีวิตและทรัพย์สิน

๑.๕ ยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดกาฬสินธุ์

กรอบยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัด^{๑๑}เป็นการแปลงนโยบายและยุทธศาสตร์การพัฒนาในระดับต่างๆ มาเป็นวาระระดับพื้นที่ ซึ่งแนวคิดในการกำหนดกรอบยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดกาฬสินธุ์ ได้ยึดหลักการพัฒนาที่ตอบสนองต่อนโยบายรัฐบาล สอดคล้องและเชื่อมโยงกับทิศทางการพัฒนาของแผนเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ยุทธศาสตร์พัฒนากลุ่มจังหวัดร้อยแก่นสารสินธุ์ (ร้อยเอ็ด ขอนแก่น มหาสารคาม กาฬสินธุ์) และยุทธศาสตร์พัฒนาจังหวัดกาฬสินธุ์ เป็นไปตามอำนาจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ มีความเหมาะสมกับสภาพแวดล้อมและศักยภาพของท้องถิ่นและจังหวัด รวมทั้งตอบสนองต่อความต้องการ และปัญหาของประชาชนในพื้นที่ ซึ่งกรอบแนวความคิดในการกำหนดกรอบยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดกาฬสินธุ์ มีดังนี้

วิสัยทัศน์ :

“การเกษตรปลอดภัย ส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่น เพิ่มศักยภาพการท่องเที่ยวและบริการ อนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม พัฒนาคน และสังคม อย่างยั่งยืน”

ประเด็นยุทธศาสตร์ :

ยุทธศาสตร์ที่ ๑ : การพัฒนาคนและสังคมที่มีคุณภาพ

แนวทางการพัฒนา

- (๑) ส่งเสริมการศึกษาและกระบวนการเรียนรู้ตลอดชีวิต
- (๒) ส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรมและธรรมาภิบาล
- (๓) ส่งเสริมการสาธารณสุขและการจัดระบบสวัสดิการสังคมและคุ้มครองสิทธิของประชาชน
- (๔) ส่งเสริมการพัฒนาเด็กและเยาวชนให้เป็นพลเมืองที่มีคุณภาพ
- (๕) การเสริมสร้างศักยภาพและโอกาสของ ผู้สูงอายุ คนพิการและผู้ด้อยโอกาส

- (๖) สนับสนุนบทบาทของสตรีในท้องถิ่นในการมีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่น
- (๗) การส่งเสริมการมีอาชีพรายได้ และความเข้มแข็งของชุมชน
- (๘) ส่งเสริมสนับสนุนความเข้มแข็งของสถาบันครอบครัว
- (๙) ส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา
- (๑๐) ส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาศักยภาพเศรษฐกิจฐานรากประชาชนในการพึ่งตนเองตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงอย่างยั่งยืนสู่ประชาคมอาเซียน

ยุทธศาสตร์ที่ ๒ : การพัฒนาการผลิตทางการเกษตร

แนวทางการพัฒนา

- (๑) ส่งเสริมการเพิ่มผลผลิตทางการเกษตร
- (๒) ส่งเสริมการผลิตสินค้าเกษตรที่ได้คุณภาพมาตรฐานและปลอดภัย (GAP)
- (๓) การสร้างมูลค่าเพิ่ม
- (๔) การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและศูนย์สารสนเทศข้อมูลทางการเกษตร
- (๕) การบริหารจัดการองค์กรเกษตรกรให้เข้มแข็งและกินดีอยู่ดีมีรายได้เพิ่มขึ้นตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง
- (๖) ส่งเสริมให้มีการใช้ปัจจัยการผลิตที่มาจากอินทรีย์ชีวภาพที่มีคุณภาพ
- (๗) การพัฒนาแหล่งน้ำเพื่อการเกษตร
- (๘) ส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา
- (๙) ส่งเสริมกลุ่มผู้ผลิตเกษตรอินทรีย์ชีวภาพ และการเกษตรแบบผสมผสานอย่างครบวงจร
- (๑๐) ยกระดับผลผลิตทางการเกษตรทุกรูปแบบในการส่งออกสู่ประชาคมอาเซียน

ยุทธศาสตร์ที่ ๓ : การพัฒนาผ้าไหมแพรวาและส่งเสริม ศิลปะ วัฒนธรรม จารีตประเพณีและภูมิปัญญาท้องถิ่น

แนวทางการพัฒนา

- (๑) พัฒนาคุณภาพการบริหารจัดการ
- (๒) ส่งเสริมสนับสนุนและพัฒนาผู้ผลิต/ผู้ประกอบการ
- (๓) ส่งเสริมสนับสนุนและพัฒนาประสิทธิภาพปัจจัยการผลิตผ้าไหมแพรวาและผ้าทอพื้นเมือง
- (๔) การเชื่อมโยงผ้าไหมแพรวากับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม
- (๕) ส่งเสริมมาตรฐานการผลิตและระบบควบคุมคุณภาพ
- (๖) ส่งเสริมและเพิ่มช่องทางการตลาดระหว่างภูมิภาคและระหว่างประเทศ
- (๗) การวิจัยการผลิตการตลาดผ้าไหมแพรวา
- (๘) ส่งเสริมศิลปะ วัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น
- (๙) ส่งเสริมการลงทุนเศรษฐกิจสร้างสรรค์
- (๑๐) ส่งเสริมและต่อยอดจุดเด่นของผลิตภัณฑ์ของท้องถิ่น

- (๑๑) เสริมสร้างอาชีพ ผลิตภัณฑ์และบริการด้านวัฒนธรรมท้องถิ่นให้เป็นวัฒนธรรมสร้างสรรค์
- (๑๒) พัฒนาแหล่งเรียนรู้ทางวัฒนธรรมและการนันทนาการ
- (๑๓) ส่งเสริมและเชื่อมโยงผ้าไหมแพรวากับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม
- (๑๔) ส่งเสริมพัฒนาทำนุบำรุงศาสนา

ยุทธศาสตร์ที่ ๔ : การพัฒนาเศรษฐกิจและการท่องเที่ยว

แนวทางการพัฒนา

- (๑) ส่งเสริมและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้ได้มาตรฐาน
- (๒) เสริมสร้างขีดความสามารถของผู้ประกอบการและบุคลากรให้มีศักยภาพ
- (๓) ส่งเสริมและพัฒนาธุรกิจการค้า การบริหาร และอุตสาหกรรม
- (๔) พัฒนาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ และฐานข้อมูลด้านการท่องเที่ยว
- (๕) การพัฒนาและสร้างความเข้มแข็งของวิสาหกิจชุมชน
- (๖) ส่งเสริมและเพิ่มช่องทางการท่องเที่ยวเชื่อมโยงระหว่างภูมิภาคและระหว่างประเทศ
- (๗) การพัฒนาปัจจัยการสนับสนุนและสร้างความเข้มแข็งของผู้ประกอบการ
- (๘) ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของภาครัฐ เอกชน ชุมชนและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการพัฒนาด้านบริการและการท่องเที่ยว
- (๙) ส่งเสริมการท่องเที่ยวและวิถีชีวิตอันงามของประชาชนในท้องถิ่นทุกประเภท เช่น การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม เชิงนิเวศน์ เชิงสุขภาพฯ
- (๑๐) การพัฒนาระบบข้อมูลและสารสนเทศ การประชาสัมพันธ์ และการให้บริการ
- (๑๑) ส่งเสริมงานประเพณีและวัฒนธรรมท้องถิ่น
- (๑๒) ส่งเสริมพัฒนาความมั่นคงด้านปัจจัยการผลิต ส่งเสริมความมั่นคงในพื้นที่ทำกิน และเพิ่มศักยภาพการเข้าถึงแหล่งทุน

ยุทธศาสตร์ที่ ๕ : การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน

แนวทางการพัฒนา

- (๑) พัฒนาการคมนาคมและขนส่ง
- (๒) พัฒนาด้านสาธารณูปโภคและสาธารณูปการ
- (๓) พัฒนาด้านผังเมือง
- (๔) พัฒนาระบบการจัดการน้ำ
- (๕) พัฒนาระบบพลังงาน
- (๖) พัฒนาระบบกำจัดขยะ
- (๗) พัฒนาระบบสื่อสาร

ยุทธศาสตร์ที่ ๖ : การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

แนวทางการพัฒนา

- (๑) ส่งเสริมให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน
- (๒) เสริมสร้างประสิทธิภาพการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม ภายใต้การมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน
- (๓) ส่งเสริมองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีศักยภาพในการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุลและยั่งยืนสอดคล้องกับสภาพพื้นที่และวิถีชุมชน
- (๔) ส่งเสริมการบริหารจัดการป่าแบบกลุ่มป่าชุมชน อุทยานแห่งชาติ เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า สนับสนุนการจัดการอย่างมีส่วนร่วม
- (๕) เสริมสร้างระบบบำบัดน้ำเสีย การจัดการระบบกำจัดขยะ ของเสียอันตราย มลพิษทางอากาศ โดยวิธีการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม
- (๖) เพิ่มขีดความสามารถขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการจัดการขยะมูลฝอยและการจัดการน้ำเสียชุมชน
- (๗) สนับสนุนการจัดการทรัพยากรธรรมชาติเพื่อให้เกิดความมั่นคงทางอาหาร

**ยุทธศาสตร์ที่ ๗ : การรักษาความมั่นคงภายในและพัฒนาระบบบริหาร ภายใต้การบริหารงาน
กิจการบ้านเมืองที่ดี**

แนวทางการพัฒนา

- (๑) การส่งเสริมความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน การป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรม
- (๒) ส่งเสริมสนับสนุนการมีส่วนร่วมของประชาชน
- (๓) สร้างความเข้มแข็งของระบบตรวจสอบการทุจริตและประพฤติมิชอบ
- (๔) การป้องกันและปราบปรามการทุจริต
- (๕) การเพิ่มประสิทธิภาพเจ้าหน้าที่ของรัฐในการให้บริการภาครัฐ
- (๖) ส่งเสริมสนับสนุนประชาธิปไตยภาคพลเมือง การพัฒนาศักยภาพผู้นำชุมชน
- (๗) ส่งเสริมการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย
- (๘) การบูรณาการป้องกันและแก้ไขปัญหาสาธารณภัยและเร่งรัดช่วยเหลือฟื้นฟูผู้ประสบภัย
- (๙) ลดอุบัติเหตุและความสูญเสียจากอุบัติเหตุจราจรให้เหลือน้อยที่สุด
- (๑๐) การรักษาความสงบเรียบร้อยในพื้นที่
- (๑๑) เพิ่มศักยภาพการรักษาความสงบเรียบร้อยภายในและความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน
- (๑๒) ส่งเสริมการบริหารงานแบบบูรณาการภายใต้การบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี
- (๑๓) ส่งเสริมการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยแบบครบวงจร
- (๑๔) ส่งเสริมเชิดชูและปกป้องสถาบันพระมหากษัตริย์

นโยบายของผู้บริหารท้องถิ่น

นายกองค์การบริหารส่วนตำบลดงพญา (นายกมลรัฐ นาทัน) แถลงนโยบายต่อสภาองค์การบริหารส่วนตำบลดงพญา วันที่ ๗ เดือน มกราคม พ.ศ.๒๕๖๕ ดังนี้

ยุทธศาสตร์ที่ ๑ : การพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐาน

๑.๑ ก่อสร้าง ปรับปรุงและบำรุงรักษา ถนนสายหลัก ถนนสายรองสะพาน เพื่อความสะดวกในการคมนาคมขนส่ง การขนส่งทางการเกษตร การท่องเที่ยว

๑.๒ ก่อสร้าง ปรับปรุงและบำรุงรักษาระบบประปา ให้มีประสิทธิภาพ ประชาชนมีน้ำใช้อย่างพอเพียง

๑.๓ จัดให้มีและบำรุงรักษาแหล่งน้ำเพื่ออุปโภค บริโภค และแหล่งน้ำเพื่อการเกษตรให้ทั่วถึงและเพียงพอ

๑.๔ ขยาย เขตไฟฟ้าจัดให้มีไฟฟ้าสาธารณะ ให้ครอบคลุมทุกพื้นที่ และมุ่งพัฒนาสาธารณะประโยชน์อื่น ๆ ให้มีความพร้อมและเพียงพอต่อการให้บริการประชาชน

๑.๕ จัดให้มีทางระบายน้ำและสาธารณูปโภคอื่น ๆ ที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ให้มีความพร้อมและสามารถใช้งานได้

๑.๖ พัฒนาและปรับปรุงบริเวณอ่างเก็บน้ำห้วงแกง ให้เป็นสถานที่ท่องเที่ยวประจำตำบล และเป็นสวนสาธารณะสำหรับการออกกำลังกาย

ยุทธศาสตร์ที่ ๒ : การพัฒนาด้านเศรษฐกิจ

๒.๑ ส่งเสริมการรวมกลุ่มอาชีพ เพื่อพัฒนารายได้ของครัวเรือนให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีสู่ชุมชนเข้มแข็ง และเสริมสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจในระดับฐานราก ให้ประชาชนมีรายได้เพิ่มขึ้นนอกเหนือจากอาชีพหลัก

๒.๒ ส่งเสริมและสนับสนุนกลุ่มอาชีพต่างๆ ในตำบล เช่นกลุ่มหมู่บ้าน กลุ่มพัฒนาสตรี กลุ่มเลี้ยงปลา กลุ่มเลี้ยงสัตว์

๒.๓ ส่งเสริมการผลิตและการใช้ปุ๋ยอินทรีย์ ปุ๋ยชีวภาพ ทดแทนการใช้ปุ๋ยเคมีเพื่อลดต้นทุนการผลิตและฟื้นฟูสภาพดินและน้ำ และเพื่อลดปัญหาสภาพดินเสื่อมโทรม

๒.๔ ส่งเสริมให้มีศูนย์กลางการรับซื้อผลผลิตทางการเกษตรประจำตำบล รวมทั้งการสร้าง
เครือข่ายการรับซื้อภายในตำบล เพื่อกระตุ้นราคาผลผลิตทางการเกษตร

ยุทธศาสตร์ที่ ๓ ด้านพัฒนาสังคม

๓.๑ การศึกษา

๑. ส่งเสริมและพัฒนาการศึกษาทุกระดับ เพื่อเสริมสร้างพัฒนาการของเด็กทุกระดับ
๒. ส่งเสริมให้ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเป็นศูนย์กลางการเสริมสร้างพัฒนาการของเด็กทุกระดับ
ปฐมวัยทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ และจิตใจ โดยการกำหนดและควบคุมคุณภาพทั้งด้านอาหารให้ถูกต้องตามหลัก
โภชนาการ ปรับปรุงศูนย์ให้ได้มาตรฐานและถูกสุขลักษณะ
๓. ส่งเสริมให้ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเป็นศูนย์กลางการเสริมสร้างพัฒนาการของเด็กทุกระดับ
ปฐมวัยทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ และจิตใจ โดยการกำหนดและควบคุมคุณภาพทั้งด้านอาหารให้ถูกต้องตามหลัก
โภชนาการ ปรับปรุงศูนย์ให้ได้มาตรฐานและถูกสุขลักษณะ จัดหาสื่อการเรียนการสอน เครื่องเล่นภาคสนาม
๔. ส่งเสริมให้มีศูนย์การเรียนรู้ชุมชนประจำตำบล เพื่อเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้และ
เป็นแหล่งให้บริการข้อมูลข่าวสาร ทั้งข้อมูลด้านชุมชนและวิชาการ แก่นักเรียน นักศึกษา ศูนย์การศึกษานอก
โรงเรียนและผู้สนใจ

๓.๒ การอนุรักษ์วัฒนธรรม ประเพณีและภูมิปัญญาท้องถิ่น

๑. สนับสนุนงานประเพณีและวันสำคัญทางศาสนาเพื่อให้วัฒนธรรมประเพณีได้รับการ
อนุรักษ์และสืบทอดถึงชนรุ่นหลัง เช่น งานประเพณีสงกรานต์ ประเพณีเดือนสิบ ประเพณีชักพระ ประเพณี
ลอยกระทง
๒. สนับสนุนและส่งเสริมโรงเรียนในตำบลทอนหงส์ในการจัดกิจกรรมด้านการอนุรักษ์
วัฒนธรรม ประเพณีและภูมิปัญญาท้องถิ่น เพื่อเพิ่มทักษะการเรียนรู้และสร้างเสริมคุณธรรม จริยธรรม แก่
นักเรียนระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา
๓. จัดให้มีการบำรุงรักษาศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น และวัฒนธรรมอัน
ดีของตำบลทอนหงส์

๓.๓ การสวัสดิการและการพัฒนาคุณภาพชีวิต

- ๓.๓.๑ ส่งเสริมงานสวัสดิการชุมชนโดยการสนับสนุนเบี้ยยังชีพให้แก่ผู้สูงอายุ คนพิการ
และผู้ป่วยเอดส์
- ๓.๓.๒ ส่งเสริมงานสังคมสงเคราะห์ชุมชนโดยการอบรมให้ความรู้ สร้างงาน สร้าง
โอกาส สร้างอาชีพให้กับคนยากจน ผู้ด้อยโอกาส ให้มีความมั่นคง เพื่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตที่ดี
- ๓.๓.๓ สนับสนุนการจัดกิจกรรม เพื่อส่งเสริมคุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุ เด็ก สตรี
คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส โดยให้สถานีอนามัยและอาสาสมัครสาธารณสุขมูลฐานชุมชน (อสม.) ร่วมกับ

องค์การบริหารส่วนตำบลทอนหงส์ เพื่อให้ผู้สูงอายุ เด็ก สตรี คนพิการ ผู้ด้อยโอกาส ได้รับการดูแลจาก องค์การภาครัฐและเอกชน ทำให้คุณภาพชีวิตดีขึ้น

๓.๔ สาธารณสุข

๓.๔.๑ สนับสนุนการป้องกันและควบคุมโรคติดต่อและโรคไม่ติดต่อโดยเน้นการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันและควบคุมโรค เพื่อให้ประชาชนมีความเข้าใจและได้รับความรู้ในเรื่องของโรคภัยต่าง ๆ สามารถป้องกันตนเองได้

๓.๔.๒ ส่งเสริมและพัฒนาสุขภาพของประชาชนในตำบลโดยเน้นการมีส่วนร่วมของประชาชน เพื่อให้ประชาชนมีสุขภาพสมบูรณ์แข็งแรงทั้งเด็ก ผู้ใหญ่และคนชรา และให้ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดีอย่างทั่วหน้า

๓.๔.๓ ส่งเสริมบทบาทอาสาสมัครสาธารณสุขมูลฐานชุมชน (อสม.) ให้มีความพร้อมและมีศักยภาพในการจัดการงานบริการสาธารณสุขมูลฐานระดับ

๓.๕ การป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย

๓.๕.๑ สนับสนุนการฝึกอบรมอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน (อปพร.) เพื่อพัฒนาศักยภาพและเพิ่มขีดความสามารถในการป้องกัน ช่วยเหลือ ผู้ประสบอุบัติเหตุและสาธารณภัยทั้งภายในและภายนอกเขตพื้นที่

๓.๕.๒ สนับสนุนศูนย์ป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน เพื่อจัดหาอุปกรณ์ในการปฏิบัติหน้าที่ป้องกัน และบรรเทาสาธารณภัยฝ่ายพลเรือน

๓.๕.๓ สนับสนุนกิจกรรมการรณรงค์ด้านการจราจรเพื่อความปลอดภัยในการใช้เส้นทางคมนาคมและยานพาหนะโดยเฉพาะในช่วงเทศกาล

๓.๕.๔ ส่งเสริมและสนับสนุนการจัดระบบรักษาความสงบเรียบร้อยภายในเขตตำบล

๓.๖ การป้องกันแก้ไขปัญหายาเสพติด

๓.๖.๑ สนับสนุนการแก้ไขปัญหายาเสพติดร่วมกับ ตำรวจ กำนัน ใหญ่บ้าน ผู้นำชุมชนและสถาบันครอบครัว เพื่อลดปัญหายาเสพติดและให้โอกาสผู้เคยติดยาได้กลับมาใช้ชีวิตร่วมกับคนอื่น ๆ ในสังคมได้

๓.๖.๒ ส่งเสริมและสนับสนุนให้สถาบันครอบครัวอบอุ่นและเข้มแข็ง เพื่อเป็นพื้นฐานในการลดปัญหาสังคมและเป็นการปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรมและค่านิยมที่ดีแก่บุคคลในครอบครัวและในท้องถิ่น

๓.๖.๓ สนับสนุนและส่งเสริมการรณรงค์ป้องกันและควบคุมการแพร่ระบาดของยาเสพติดทั้งในระดับหมู่บ้าน ตำบลและอำเภอ

๓.๗ การกีฬาและนันทนาการ

๓.๗.๑ จัดการแข่งขันกีฬา ของประชาชนตำบลดงพุง เพื่อสร้างความเป็นเลิศทางกีฬา และสร้างนักกีฬาให้กับตำบล

๓.๗.๒ จัดการแข่งขันกีฬา เยาวชนของประชาชนตำบลดงพุง

๓.๗.๓ ส่งเสริมให้มีสวนสาธารณะ สนามเด็กเล่น เพื่อนันทนาการ การพักผ่อนหย่อนใจและออกกำลังกาย ประชาชน

ยุทธศาสตร์ที่ ๔ ด้านสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ

๔.๑ การอนุรักษ์และฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติ

๔.๑.๑ ส่งเสริมให้มีการจัดตั้งองค์การชุมชนเชิงอนุรักษ์เพื่อเพิ่มพื้นที่ป่าไม้ สร้างจิตสำนึกและสร้างเครือข่ายชุมชนในการดูแลรักษาทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน

๔.๑.๒ ส่งเสริมและพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ พัฒนาบุคลากรศิลปวัฒนธรรม ธรรมชาติและการท่องเที่ยวเชิงเกษตรกรรม ปรับปรุงภูมิทัศน์ถนนและสถานที่สำคัญต่าง ๆ เพื่อให้คนในชุมชนมีงานทำและมีรายได้เพิ่มขึ้น

๔.๒ การจัดการขยะมูลฝอย สิ่งปฏิกูลและมลพิษ

๔.๒.๑ จัดเก็บ และกำจัดขยะมูลฝอยสิ่งปฏิกูล ในเขตตำบลดงพญา

๔.๒.๒ ส่งเสริมและรณรงค์สร้างจิตสำนึกให้ประชาชนแยกขยะก่อนทิ้ง เพื่อลดปัญหาขยะในครัวเรือนและชุมชน

ยุทธศาสตร์ที่ ๕ ด้านการเมืองและการบริหาร

๕.๑ การส่งเสริมการเมือง

๕.๑.๑ ส่งเสริมการเลือกตั้งทุกระดับ โดยการสร้างความรู้ความเข้าใจในการใช้สิทธิเลือกตั้งและรณรงค์ประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนออกไปใช้สิทธิเลือกตั้ง เพื่อส่งเสริมการปกครองระบอบประชาธิปไตย

๕.๑.๒ ส่งเสริมและสนับสนุนให้มีสภาเด็กและเยาวชน ให้เด็กได้กล้าคิด กล้าทำ กล้าแสดงออก และมีส่วนร่วมในการพัฒนาตำบลดงพญา เสริมสร้างความรู้ความเข้าใจในรูปแบบการปกครองระบอบประชาธิปไตยแก่เด็ก เยาวชน

๕.๑.๓ จัดให้มีศูนย์ข้อมูลข่าวสารประจำตำบลและหมู่บ้าน หอกระจายเสียง แผ่นป้ายประชาสัมพันธ์เพื่อให้ประชาชนได้รับรู้ข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ ของทางราชการ ทุกหมู่บ้าน

๕.๒ การบริหาร

๕.๒.๑ บริหารองค์การและจัดบริการสาธารณะตามหลักธรรมาภิบาล (GOOD GOVERNANCE) โดยเน้นกระบวนการมีส่วนร่วมของประชาชน และยึดหลักความคุ้มค่า โปร่งใส ตรวจสอบได้

๕.๒.๒ ปรับปรุงกระบวนการทำงานให้มีประสิทธิภาพ ลดขั้นตอนและระยะเวลาในการให้บริการและนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้อย่างเหมาะสม

๕.๒.๓ สร้างความร่วมมือและสนับสนุนช่วยเหลือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น ส่วนราชการและหน่วยงานของรัฐ เพื่อประสิทธิภาพในการประสานและการทำงานพัฒนาท้องถิ่น และการแปลงแผนพัฒนาท้องถิ่นไปสู่การปฏิบัติเพื่อจัดทำบริการสาธารณะยุทธศาสตร์ขององค์การบริหารส่วนตำบลดงพญา

วิสัยทัศน์ (Vision)

จากการประชุมเชิงปฏิบัติการเวทีประชาคม เพื่อระดมความคิด สรุปลสภาพปัญหา/ความต้องการของประชาชนในตำบลดงพุง รวมถึงการวิเคราะห์จุดอ่อน จุดแข็ง โอกาสและอุปสรรค คณะกรรมการพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลดงพุงและคณะกรรมการสนับสนุนการจัดทำแผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลดงพุง ได้ร่วมกันกำหนดวิสัยทัศน์ (Vision) เพื่อเป็นสภาพการณ์ในอนาคต ซึ่งเป็นความมุ่งหมายและปรารถนา คาดหวังที่จะให้เกิดขึ้นหรือบรรลุผลในอนาคตข้างหน้า ตำบลดงพุงเป็นตำบลที่มีประชาชนส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่หนาแน่นและสงบสุข และคาดว่าในอนาคตต้องเป็นชุมชนที่สงบสุขน่าอยู่ น่าอาศัยและมีทัศนียภาพและสิ่งแวดล้อมดี จึงได้กำหนดวิสัยทัศน์คาดหวังที่จะให้เกิดขึ้นในอนาคต ดังนี้

“ดงพุงน่าอยู่ มุ่งสู่สังคมดีมีสุข”

พันธกิจ (Mission)

จากการวิเคราะห์ภารกิจ อำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบล ตามพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗, พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง การวิเคราะห์ศักยภาพและประเมินสถานภาพการพัฒนาท้องถิ่น ผสมกับประวัติศาสตร์ท้องถิ่น ทั้งนี้ เพื่อให้ทราบว่าองค์การบริหารส่วนตำบล มีอำนาจหน้าที่ที่จะเข้าไปดำเนินการแก้ไขปัญหาในเขตพื้นที่ให้ตรงกับความต้องการของประชาชนได้อย่างไร ช่วยให้การบริหารงานเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล เป็นที่ยอมรับ ดังนั้น พันธกิจขององค์การบริหารส่วนตำบลดงพุง จึงแสดงถึงลักษณะหรือขอบข่ายในการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลที่เกี่ยวกับลักษณะการบริหารและการจัดบริการสาธารณะ รวมทั้งแนวคิดเกี่ยวกับองค์การบริหารส่วนตำบลดงพุงหรือภาพลักษณ์ที่ต้องการนำเสนอและปณิธานหรือปรัชญาในการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลดงพุง เป็นขอบเขตของบทบาทหน้าที่หลักหรือขอบเขตของกิจกรรมที่มุ่งเน้นเป็นพิเศษที่องค์การบริหารส่วนตำบลดงพุง จะต้องดำเนินการเพื่อให้บรรลุวิสัยทัศน์ที่กำหนดไว้ ดังนี้

- (๑) ปรับปรุงและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ระบบสาธารณูปโภคให้ได้มาตรฐานและเพียงพอต่อความต้องการของประชาชน เพื่อรองรับการขยายตัวของชุมชนในอนาคตและเศรษฐกิจของท้องถิ่น
- (๒) พัฒนาการเกษตรอย่างยั่งยืน โดยการดำเนินงานตามแนวทาง “ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง”
- (๓) บริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้เกิดสภาพแวดล้อมที่ดีและยั่งยืน
- (๔) ปรับปรุงและพัฒนาาระบบการศึกษา ตลอดจนอนุรักษ์และส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมอันดีงาม และภูมิปัญญาของท้องถิ่น
- (๕) พัฒนาสาธารณสุขมูลฐานของประชาชน พัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนอย่างทั่วถึง

- (๖) พัฒนาชุมชนและสังคมให้น่าอยู่ มีสิ่งแวดล้อมที่ดี
- (๗) ส่งเสริม พัฒนาศักยภาพและเสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชน
- (๘) จัดระบบป้องกันด้านการรักษาความสงบเรียบร้อยและความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนในเขตตำบล
- (๙) ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชนและความร่วมมือของหน่วยงานต่างๆ เพื่อการพัฒนาท้องถิ่นที่ยั่งยืน
- (๑๐) พัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการบริหารจัดการที่ดี และการบริหารให้มีประสิทธิภาพ โดยให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจการวางแผนพัฒนา การตรวจสอบเพื่อให้เกิดความโปร่งใส

จุดมุ่งหมายการพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลดงพญา (Goals)

การกำหนดจุดมุ่งหมายเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน เป็นการกำหนดขอบเขตหรือประเภทของกิจกรรมที่ควรค่าแก่การดำเนินการทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม และองค์กร ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้จะสนับสนุนหรือนำไปสู่การบรรลุพันธกิจและวิสัยทัศน์ที่กำหนดไว้ มีดังนี้

- (๑) เพื่อให้มีระบบโครงสร้างพื้นฐานและสาธารณูปโภคที่ได้มาตรฐานและเพียงพอต่อความต้องการของประชาชน
- (๒) เพื่อพัฒนาและส่งเสริมการเกษตรอย่างยั่งยืนให้กับประชาชน ตามแนวทาง “ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง”
- (๓) เพื่อบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้เกิดสภาวะแวดล้อมที่ดีและยั่งยืน
- (๔) เพื่อปรับปรุงและพัฒนาระบบการศึกษา ตลอดจนอนุรักษ์และส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมอันดีงาม และภูมิปัญญาของท้องถิ่น
- (๕) เพื่อพัฒนาสาธารณสุขมูลฐานของประชาชน พัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนอย่างทั่วถึง
- (๖) เพื่อพัฒนาชุมชนและสังคมให้น่าอยู่
- (๗) เพื่อส่งเสริม พัฒนาศักยภาพและเสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชน
- (๘) เพื่อให้ประชาชนมีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน และรักษาความสงบเรียบร้อยของชุมชน
- (๙) เพื่อส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชนและความร่วมมือของหน่วยงานต่างๆ เพื่อการพัฒนาท้องถิ่นที่ยั่งยืน
- (๑๐) เพื่อให้องค์การบริหารส่วนตำบลดงพญา เป็นองค์กรที่มีศักยภาพและขีดความสามารถในการบริหารจัดการที่ดี มีประสิทธิภาพ โดยให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจการวางแผนพัฒนา การตรวจสอบเพื่อให้เกิดความโปร่งใส

ยุทธศาสตร์

ยุทธศาสตร์ที่ ๑ : การพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐาน

เป้าประสงค์ : ประชาชนได้รับบริการด้านโครงสร้างพื้นฐานและระบบสาธารณสุขปโภคที่ได้มาตรฐาน

<u>ตัวชี้วัด</u>	<u>ค่าเป้าหมาย</u>
(๑) ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของถนนที่ได้รับการก่อสร้างและบูรณะซ่อมแซม	ร้อยละ ๕
(๒) ร้อยละของหมู่บ้านที่มีไฟฟ้าใช้อย่างทั่วถึง	ร้อยละ ๘๐
(๓) ร้อยละของถนนที่มีไฟฟ้าส่องสว่างในเวลากลางคืน	ร้อยละ ๘๐
(๔) ร้อยละของหมู่บ้านที่มีน้ำประปาใช้อย่างทั่วถึงและเพียงพอ	ร้อยละ ๘๐

กลยุทธ์/แนวทาง

- (๑) พัฒนาและปรับปรุงการคมนาคมและขนส่งให้ได้มาตรฐาน
- (๒) พัฒนาระบบสาธารณสุขปโภคและโครงสร้างพื้นฐาน เพื่อสนับสนุนการขับเคลื่อนสู่ชุมชนน่าอยู่

ยุทธศาสตร์ที่ ๒ : การพัฒนาด้านเศรษฐกิจ

เป้าประสงค์ : ประชาชนมีอาชีพ มีรายได้พอเพียง และมีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ

<u>ตัวชี้วัด</u>	<u>ค่าเป้าหมาย</u>
(๑) ร้อยละของแหล่งน้ำเพื่อการเกษตรที่ได้รับการพัฒนา	ร้อยละ ๑
(๒) ร้อยละของผลผลิตทางการเกษตรที่เพิ่มขึ้นต่อไร่	ร้อยละ ๑
(๓) ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของเกษตรกรที่ทำเกษตรอินทรีย์-ชีวภาพ	ร้อยละ ๑
(๔) ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของประชาชนที่ดำเนินชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง	ร้อยละ ๑
(๕) ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของการจำหน่ายผลิตภัณฑ์ของกลุ่มอาชีพ	ร้อยละ ๑

กลยุทธ์/แนวทาง

- (๑) บริหารจัดการและพัฒนาแหล่งน้ำเพื่อการเกษตร
- (๒) ส่งเสริมและสนับสนุนให้ประชาชนประกอบอาชีพ โดยใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นและดำเนินชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง
- (๓) ส่งเสริมและสนับสนุนการทำเกษตรอินทรีย์-ชีวภาพ

- (๔) ส่งเสริมและสนับสนุนกลุ่มอาชีพให้เข้มแข็ง ยกระดับคุณภาพผลิตภัณฑ์
- (๕) ส่งเสริมการรวมกลุ่มอาชีพ เพื่อพัฒนารายได้ของครัวเรือน

ยุทธศาสตร์ที่ ๓ : การด้านพัฒนาสังคม

ยุทธศาสตร์ที่ ๓.๑ :การพัฒนาด้านการศึกษา

เป้าประสงค์ :

ประชาชนได้รับการศึกษาและมีแหล่งการเรียนรู้ที่มีคุณภาพ

ตัวชี้วัด

ค่าเป้าหมาย

(๑) ร้อยละของเด็กและเยาวชนที่ได้รับการส่งเสริมการศึกษาและพัฒนา
กระบวนการเรียนรู้	ร้อยละ ๘๐
(๒) ร้อยละของครูที่การพัฒนาศักยภาพการจัดการเรียนการสอน	ร้อยละ ๘๐
	ร้อยละ ๘๐

กลยุทธ์/แนวทาง

- (๑) ส่งเสริมการศึกษาและพัฒนากระบวนการเรียนรู้ ทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจให้กับเด็ก
และเยาวชน
- (๒) พัฒนาศักยภาพของครูผู้สอน

ยุทธศาสตร์ที่ ๓.๒ : การพัฒนาศาสนาและวัฒนธรรม

เป้าประสงค์ :

ประชาชนได้รับการศึกษาและมีแหล่งการเรียนรู้ที่มีคุณภาพศิลปวัฒนธรรม จารีต
ประเพณีและค่านิยมอันดีงามได้รับการอนุรักษ์และสืบสานให้คงอยู่สืบไป

ตัวชี้วัด

ค่าเป้าหมาย

ร้อยละศิลปวัฒนธรรม จารีตประเพณีและค่านิยมอันดีงามที่ได้รับ
การอนุรักษ์และสืบสาน	ร้อยละ ๘๐

กลยุทธ์/แนวทาง

สืบสานและอนุรักษ์ ศิลปวัฒนธรรม จารีตประเพณีและค่านิยมอันดีงาม

ยุทธศาสตร์ที่ ๓.๓ การสวัสดิการและการพัฒนาคุณภาพชีวิต

เป้าประสงค์ : ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดี

ตัวชี้วัด

ค่าเป้าหมาย

(๑) ร้อยละของผู้สูงอายุ ผู้พิการและผู้ด้อยโอกาสที่ได้รับการสงเคราะห์	ร้อยละ ๘๐
(๒) ร้อยละของประชาชนทุกช่วงวัยที่ได้รับการและการดูแล	ร้อยละ ๘๐

(๓) ร้อยละของหมู่บ้านที่ผ่านเกณฑ์ชุมชนเข้มแข็ง

ร้อยละ ๘๐

กลยุทธ์/แนวทาง

- (๑) ส่งเสริมด้านสังคมสงเคราะห์ผู้สูงอายุ คนพิการและผู้ด้อยโอกาส
- (๒) ส่งเสริมและสนับสนุนการรักษาความสงบเรียบร้อยในชีวิตและทรัพย์สิน
- (๓) สร้างความเข้มแข็งให้กับชุมชน โดยมุ่งเน้นการมีส่วนร่วมของประชาชน ปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน

ยุทธศาสตร์ที่ ๓.๔ : การพัฒนาด้านสาธารณสุขและสุขภาพ

เป้าประสงค์ : ประชาชนมีสุขภาพอนามัยที่ดี

ตัวชี้วัด

	ค่าเป้าหมาย
(๑) ร้อยละที่ลดลงของโรคระบาด	ร้อยละ ๕
(๒) ร้อยละของการส่งเสริมและสนับสนุนงานด้านสาธารณสุข	ร้อยละ ๕
(๓) ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของประชาชนที่มีสุขภาพอนามัยที่ดี	ร้อยละ ๕

กลยุทธ์/แนวทาง

- (๑) สนับสนุนการป้องกันและควบคุมโรคให้มีประสิทธิภาพ
- (๒) ส่งเสริมและสนับสนุนงานด้านสาธารณสุข
- (๓) ส่งเสริมและสนับสนุนด้านกีฬาและการออกกำลังกาย

ยุทธศาสตร์ที่ ๓.๕ : การพัฒนาด้านสังคมและการรักษาความสงบเรียบร้อยของชุมชน

เป้าประสงค์ : ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดี มีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

ตัวชี้วัด

	ค่าเป้าหมาย
(๑) ร้อยละของผู้สูงอายุ ผู้พิการและผู้ด้อยโอกาสที่ได้รับการสงเคราะห์	ร้อยละ ๘๐
(๒) ร้อยละของประชาชนทุกช่วงวัยที่ได้รับการและการดูแล	ร้อยละ ๘๐
(๓) ร้อยละของหมู่บ้านที่ผ่านเกณฑ์ชุมชนเข้มแข็ง	ร้อยละ ๘๐

กลยุทธ์/แนวทาง

- (๑) ส่งเสริมด้านสังคมสงเคราะห์ผู้สูงอายุ คนพิการและผู้ด้อยโอกาส
- (๒) ส่งเสริมและสนับสนุนการรักษาความสงบเรียบร้อยในชีวิตและทรัพย์สิน
- (๓) สร้างความเข้มแข็งให้กับชุมชน โดยมุ่งเน้นการมีส่วนร่วมของประชาชน
- (๔) ปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน

ยุทธศาสตร์ที่ ๓.๖ : การรักษาความสงบเรียบร้อยของชุมชน

เป้าประสงค์ : ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดี มีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

ตัวชี้วัด

ร้อยละของหมู่บ้านที่ผ่านเกณฑ์ชุมชนเข้มแข็ง

ค่าเป้าหมาย

ร้อยละ ๘๐

กลยุทธ์/แนวทาง

ส่งเสริมและสนับสนุนการรักษาความสงบเรียบร้อยในชีวิตและทรัพย์สิน

ยุทธศาสตร์ที่ ๓.๗ การกีฬาและนันทนาการ

เป้าประสงค์ : เพื่อสร้างความเป็นเลิศทางกีฬาและสร้างนักกีฬาให้กับตำบลดงพุง เพื่อส่งเสริมให้มีสวนสาธารณะ สนามเด็กเล่น เพื่อนันทนาการ การพักผ่อนหย่อนใจและออกกำลังกาย ประชาชน

ตัวชี้วัด

ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของประชาชนที่มีสุขภาพอนามัยที่ดี

ค่าเป้าหมาย

ร้อยละ ๕

กลยุทธ์/แนวทาง

ส่งเสริมและสนับสนุนด้านกีฬาและการออกกำลังกาย

ยุทธศาสตร์ที่ ๔ :ด้านสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ

ยุทธศาสตร์ที่ ๔.๑ การอนุรักษ์และฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติ

เป้าประสงค์ : ชุมชนมีทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่สมดุลและยั่งยืน

ตัวชี้วัด

(๑) ร้อยละของป่าชุมชนที่มีการบริหารจัดการอย่างเป็นระบบ

ค่าเป้าหมาย

ร้อยละ ๕

(๒) ร้อยละที่ลดลงการบุกรุกป่าชุมชน

ร้อยละ ๕

(๓) ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของพื้นที่สีเขียว

ร้อยละ ๕

(๔) ร้อยละของหมู่บ้านที่สภาพแวดล้อมดีขึ้น

ร้อยละ ๔๐

กลยุทธ์

(๑) เสริมสร้างประสิทธิภาพการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน ภายใต้การมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน

(๒) อนุรักษ์และฟื้นฟูพื้นที่ป่าและสัตว์น้ำให้อุดมสมบูรณ์

(๓) พัฒนาสิ่งแวดล้อมในชุมชนและบูรณาการการจัดการขยะอย่างถูกสุขอนามัย

ยุทธศาสตร์ที่ ๔.๒ : การจัดการขยะมูลฝอย สิ่งปฏิกูลและมลพิษ

เป้าประสงค์ :

การจัดการขยะอย่างถูกสุขอนามัยประชาชน

ตัวชี้วัด

ร้อยละของหมู่บ้านที่จัดการขยะอย่างถูกสุขอนามัย

ค่าเป้าหมาย

ร้อยละ ๔๐

กลยุทธ์/แนวทาง

พัฒนาสิ่งแวดล้อมในชุมชนและบูรณาการการจัดการขยะอย่างถูกสุขอนามัย

ยุทธศาสตร์ที่ ๕ : การพัฒนาระบบบริหารและการบริการ

เป้าประสงค์ : ประชาชนได้รับบริการด้วยความเป็นธรรม โปร่งใส มีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่น

ตัวชี้วัด

(๑) ร้อยละความพึงพอใจของประชาชนผู้รับบริการ

(๒) ร้อยละของข้อร้องเรียน/ร้องทุกข์ที่ได้รับการแก้ไข

ค่าเป้าหมาย

ร้อยละ ๘๐

ร้อยละ ๘๐

กลยุทธ์/แนวทาง

(๑) สนับสนุนการสร้างวัฒนธรรม ส่งเสริมประชาธิปไตยและการบริหารจัดการภาครัฐตามหลักธรรมาภิบาล

(๒) การสร้างความสัมพันธ์อันดีกับชุมชนและส่วนราชการ/หน่วยงาน/องค์กรอื่น

(๓) พัฒนาสมรรถนะและศักยภาพของคณะผู้บริหารท้องถิ่น สมาชิกและบุคลากรท้องถิ่น

(๔) เพิ่มประสิทธิภาพและคุณภาพในการบริการประชาชน

